

Quo vadis

študentský nezávislý občasník

Dobytie edenu

2

2010/2011
ročník: 8

V ohrození
života

(Ne)bezpečná
rýchlosť

Časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov

Obsah

Nenechajte si ujsť	3
682 prihlásených...	4
390 km na západ	6
Sejú semiačka	8
Ladies and Gentlemen...	9
Dobytie edenu	12
Ako tretiaci ovce do chotára naháňali	17
Čo bolo...	21
Zmeškané víťazstvo	24
Magdaléna - podobnejšia než...	27
(Ne)bezpečná rýchlosť	28
Zelené spravodajstvo	30
GORGAS, CICERO, ŠTÚR...	31
K štúdiu na gymnáziu patrí...	32
V ohrození života	34
Rozlúčka bez fanfár	38
„Chlieb aj tak lacnejší nebude!“	42
„Zazobaj! Zazobaj!...“	43
Mystický príbeh zakliateho mesta	43
Po americky	45
Slnko svieti, voda láka....	48
Festivaly 2011	50
The Pacific	52
Sen verzus skutočnosť	54
Veľké nohy, veľké srdce, veľké ústa	55
VOGUE SLOVAKIA	58
In memory of Alexander McQueen	62
Keď F1 bola predvolaná....	63
Padá sneh	64
Zhasol maják	65
Gardošiny	66

Quo vadis

časopis Gymnázia sv. košických
mučeníkov v Košiciach
www.gkmke.sk

Dobrovoľný príspevok: 1€

Obálka vpredu: Dánsko (foto GKM)

Obálka vzadu: koláž (foto archív GKM)

Tlač: Typopress Košice - Myslava

Náklad: 250 ks

Uzávierka: 17.6.2011

Editorial

Toto je už tretí editoriál, ktorý píšem do tohto vydania časopisu. S pokojným svedomím môžem konštatovať, že mi to nejde. Prvý bol príliš poetický, druhý príliš časovo neaktuálny, no a tento, veď posúďte sami. Lenže, tak to asi má byť. Nič v živote nemôže byť ľahké. Ani tento posledný mesiac v škole nie je ľahký. Začiatok síce ešte zaváňal maturitným voľnom, ale ďalšie dva týždne si na nás učitelia zgustli. Určite sa nám odplatili za všetok oddych, ktorý sme mali. No ale, chvalabohu, že to tak bolo. Mali sme aspoň viacero príležitostí opraviť si zlé známky, ktoré by sa na nás boli usmievali z vysvedčenia. Avšak naplno zabráť na dva týždne, to nie je až tak veľa :). Aj pre redakčnú radu Quo vadis to bolo stresujúce obdobie, preto si toto číslo môžete prečítať až posledný, úplne posledný školský týždeň.

Vydanie časopisu so sebou nesie veľa radosti, očakávania, ale zároveň aj stresu a starostí, či sa všetko podarí do uzávierky tak, ako má. My to už máme za sebou. Môžeme si teda tak ako vy v pokoji sadnúť niekam do ticha a vychutnať si ničnerobenie s časopisom v ruke. Rozpamätať sa na lyžiarsky, nechať sa uniesť myšlienkami do Dánska alebo znovu precítiť dlhé kilometre strávené na bicykli. Stačí len chcieť, všetko ostatné máte.

Za celú redakciu vám príjemné chvíle strávené pri čítaní Quo vadis želá

Barbora 'Barbi' Bariová, šéfredaktorka

Nenechajte si ujst'

„Ladies and Gentlemen, welcome to the board...“

Stojíte na ulici charakteristickej pre Dánsko a máte pocit, že nič nie je nemožné. Kým sa vás nejaká pani nespýta: „Do you speak English?“ „Ja, natúrlich,“ mi chvalabohu iba prebehlo hlavou.

strana **9**

Dobytie edenu

Motor naštartoval, všetci sa pohodlne usalašili, vytiahli mamkine starostlivo pripravené rožky a hurá do Talianska! V spolupráci s druhou pirátskou loďou s názvom Gymnázium Edity Steinovej sme vyplávali z prístavu Charkovská 1 aj my a vydali sme sa dobyť Benátky, Rím, Assisi a Florenciu.

strana **12**

Zmeškané víťazstvo

Vo Zvolene zvony zvonja, za Zvolenom Branka honia... Branka? Možno kedysi, no 29. a 30. apríla 2011 zhánali nás - redakčnú radu nášho gymnaziálneho časopisu na čele s pani učiteľkou Čižmárovou.

strana **24**

V ohrození života

Počujete zvuk sirén signalizujúci, že na tábor padá bomba. Neviete, či sa máte modliť, bežať do úkrytu, alebo len rýchlo ľahnúť na zem a čakať na rozsudok smrti. A to všetko vďaka nejakému skleslému samovrahovi nemajúcemu chuť do života, ktorý chce so sebou do náručia smrti priniesť aj pár ďalších nevinných obetí.

strana **34**

Tanču Lörincová

684 prihlásených... Ľudia, ja sa bojím :/

07 februára o 15:17 · Páči sa mi to · Komentovať

11 Ľuďom sa to páči.

Zobrazit' všetky komentáre (26)

Napíšte komentár...

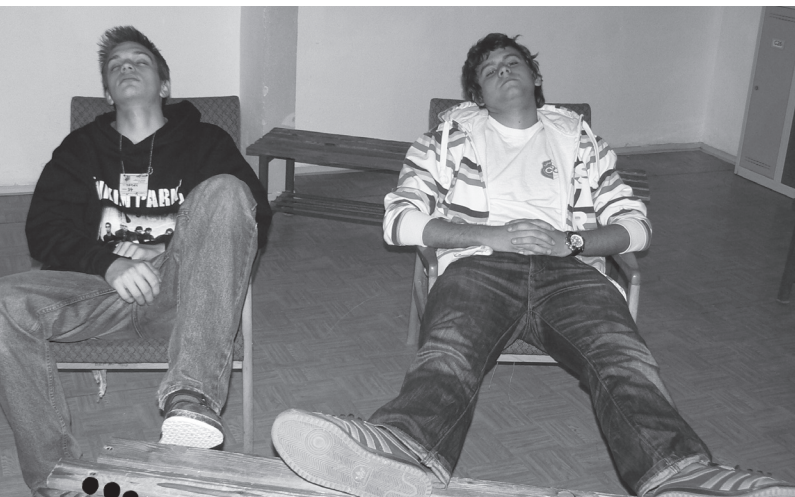
Príspevky pripomínajúce akoby predpovede blížiacej sa katastrofy v predvečer osudného dňa zaplnili sociálnu sieť Facebook. Strach v tej chvíli nebol jediný negatívny pocit vyvolávajúci predstavu víkendú stráveného na Púti radosti, ktorá bola zároveň triednou duchovnou obnovou.

Osobne nemám problém s náboženskými spoločenstvami, ale kňazi a sestry kážuci o láske, bol aj pre mňa tvrdý oriešok predsudkov. 700 cudzích Ľudí, omše a ešte aj 200 km od civilizácie, kde šanca na útek je mizivá.

Opäť raz v živote som si kládla otázku: „Na čo som sa to dala nahovoriť?“

V piatok poobede sa 12 odvážlivci po stretnutí na vlakovkej stanici rozhodli ísť žiť! Smer Pavlovce nad Uhom, necelé 2 km od srdca celej udalosti. Po vystáti očakávaného radu sme sa oficiálne stali účastníkmi púte a nadobro sme sa ako ovečky rozpáchli do svojich desaťčlenných skupiniek. Prvé úsmevy, prvé rozhovory vykresľovali rovnako normálnych, rovnako zmätených Ľudí, ako sme boli my. Zoznamovanie spojené s prehliadkou slovenských nárečí nás všetkých zbavilo odmietavých postojov, a zároveň pootvorilo dvere do nášho srdca, aby sme počas

d'alších dní mohli lepšie prijať krásne posolstvo 60. púte: Láska sa raduje z pravdy... A práve ju nám mali za cieľ ukázať prednášky aj na tému reklamy alebo, nám už známe, kázne otca Hudáka, ktorý ako jeden z mála Ľudí má veľký dar nadchnúť najmä nás - mládež 21. storočia.

...krásne posolstvo 60. púte: Láska sa raduje z pravdy...

V jednote je sila a pri takom počte ľudí to bolo cítiť aj tam. Sobotňajšia adorácia pôsobila veľkolepým, majestátnym, slovami neopísateľným dojmom. Nezainteresovane hľadiac na tento obraz by človek povedal, že až fanaticky.

túžili, bolo opačným smerom? Prehnaná sebaláska či neúcta k sebe samému? Príliš sklamaní z nenaplnených očakávaní sme potom slabi vrátiť sa. Prečo však nevyužiť všetko, čo život ponúka?

Tak ako vám neodpovie mlčiaci náhrobok Anky Kolesárovej, ani Púť radosti z vás za tri dni neurobí človeka s úplne inými pos-

„...obetovala seba za to, čo iní v jej veku obetujú ako daň za „plnohodnotne“ prežitý život.“

Nedeľu urobila slávnostnou spolu so sv. omšou práve púť k hrobu dievčiny, ktorá obetovala seba za to, čo iní v jej veku obetujú ako daň za „plnohodnotne“ prežitý život. Pri jej hrobe vám nedá neklásť si otázky, nepremýšľať, nebúriť sa proti vlastným myšlienkam... Veď sme mladí! Prečo nevyužiť príležitosť? Čo otvára dvere, v ktorých sa vidíme obklopení láskou, aby sme potom padli do prázdna, zistiť, že to bol iba klamlivý odraz, a to, po čom sme

tojami a názormi. Pre tých, ktorí sú vo svojej viere presvedčení o týchto otázkach to posilní, naplní novými skúsenosťami a možno aj obohatí o nové priateľstvá. Ostatní, zmätení, hľadiac na šťastných ľudí, vsugerujúc si svoju neschopnosť byť ako oni, urobí vo svojom živote ešte pár (stoviek) prešľapov. Máte pocit, že práve som dala za pravdu tým, ktorí sa vyhýbajú všetkým duchovným spoločenstvám? Možno... a možno práve na Púti radosti sa dajú pochopiť slová: **„Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov.“ (Mt 9, 12-13)**

390 km na západ

„Rýchlik Košice – Bratislava, pravidelný odchod 5 hodín 35 minút, stojí pri nástupišti 1, koľaj 1.“ Je 31. marec, štvrtok, 5 hodín ráno. Stojíme na stanici a čakáme oneskorencov. Práve sme započuli, že naše IC – čko už pristavili. Pýtame si povolenie k nastúpeniu. Zamietnuté! Ešte päť minút čakáme...

Nastúpili sme, máme svoje miesta. A zrazu – šokujúce zistenie: Kde je hlavná hrdinka divadelného predstavenia, ktorým ideme potešiť sestry saleziánky z celého Slovenska???

Áno, nejako tak sa začalo naše ráno v deň, keď sme sa vybrali na krátky dvojdnový výlet do Bratislavy. Všetci herci nášho už preslávneho predstavenia „Vstupenka do raja“ sa nakoniec zobudili a „doleteli“ na vlak (až na jednu výnimku:)).

O 5 hodín sme už stáli nastúpení na zastávke pred železničnou stanicou a čakajúc na autobus sme sa zoznamovali s krásavicou na Dunaji, nám tak cudzou, vzdialenou 390 km na západ od nášho domova. Cestou do saleziánskeho strediska na Miletičovej ulici sme vyzerali ako lúka plná žiab, lebo naše žalúdky škvrkali ostošeť. Po výbornom guláši žabí koncert utíchol a nášmu pred-

staveniu nič nestálo v ceste.

Okolo 16. hodiny sme už „frajersky“ stáli pred „sestrami“ z celého Slovenska – hrdí na svoj výkon a plní radosti z burácajúceho publika. Asi sme aj trochu spyšneli od toľkej chvály. No zároveň nám bolo smutno, pretože to bolo naše posledné predstavenie. Večer sme sa rozhodli preskúmať naše hlavné mesto. Začali sme pri krásnom Dunaji, konkrétne na Novom moste, odkiaľ je perfektný výhľad aj na slávny Bratislavský hrad či Dóm sv. Martina.

Nové poznatky sme mohli nazbierať aj v „Divadle v podpalubí“, ktoré bolo skutočne pod palubou istej lode, kotviacej na Dunaji. Mládežnícke predstavenie „Na závore“ nám ukázalo kus divadelného umenia, no zopár nedokonalostí predsa len neušlo našej pozornosti... Veď my sme už o niečo skúsenejší začiatočníci! Najviac nás však

**Mládežnícke predstavenie
„Na závore“ nám ukázalo
kus divadelného umenia...**

hriala pri srdci myšlienka na sladký spánok. Svoje unavené kosti sme zložili na Mamateyovej ulici v Petržalke.

Ďalší deň nám ubehol rýchlo. Ráno nás čakala prehliadka múzea – nie hocijakého, ale Slovenského národného múzea - kde sme celé doobedie obdivovali úžasné exponáty. Napoľudnie sme sa počas sv. omše kochali pohľadom na Dóm sv. Martina - tentoraz zvnútra. A

potom hybááááá na vlak! Batožinu sme mali „taxíkom“ pána kaplána privezenú rovno na stanicu, rýchlik pristavený, tak sme doň naskákali, zaujali pozície a potom už len „ZZZZZZ.....“.

Hoci predstava, že máme ešte šesť hodín stráviť v totálne preplnenom vlaku, kde sa nedalo dostať ani len na toaletu (a to vôbec nežartujem!), nás rušila zo sna, jediné, na čo sme mysleli, boli KOŠICE! Home,

sweet home :). Boli sme preč len 2 dni, ale od domova nás delilo obrovských 390 km a my sme zistili, ako veľmi ho milujeme. Apropó, chcem povedať veľké ĎAKUJEM sestre Daniele, ktorá sa s nami ešte do dnes trápi a ktorá nám dopriala tento krásny výlet a, samozrejme, všetkým hercom začiatovníkom, mojím dobrým kamarátom, s ktorými sme si užili veľa zábavy (ale aj trápenia:)). Veď my o tom vieme svoje...

Chceli sme sneh? Dostali sme ho! Bol pondelok, studená ranná hodina dvadsiateho prvého dňa februárového, keď sme sa my – žiaci prvého a druhého ročníka, vydali autobusom spred Spoločenského pavilónu priamo do Vernára. Cesta bola senzačná, plná očakávaní, možno aj obáv... Hneď po príchode sa rozdali prvé pokyny: na izby, vyzliecť, prezliecť a ide sa na svah!

Sejú, semiačka...

Všetkých „účastníkov zájazdu“ rozdelili do troch skupín. Tretiu tvorili začiatčníci, druhú pokročilí a prvú my – skúsení lyžiari :). Hneď od prvého dňa sme šli naostro! Nikoho nezaujímalo trúčovanie či dokonca plač, pády a neúspechy. Pochopiteľne, aj to patrí k životu, zvlášť, ak niektorí z nás stáli na lyžiach prvýkrát.

Po prvom dni sme spali ako zabíť celú noc. Program sa každé ráno začínal budíčkom, nasledovala ranná modlitba, raňajky a potom hor sa na svah. Denne sme brádzili svahom asi 4 - 5 hodín. Niektorí zo začiatčníkov sa už po dvoch dňoch posunuli do skupiny pokročilých! Tak, čo na to poviete? :) Okrem iného aj nad svojimi úspechmi sme mali možnosť rozjímať na večernej sv. omši. Po nej nasledoval program, ktorý pripravovala každý deň iná skupina. Asi najzaujímavejšou časťou programu bola „nočná hra“. Predstavte si, že spíte v teplučkej posteli, ktorú

máte vymeniť za mráz! Bfff, desivé.

V stredu sme si dokonca vyrazili do popradského Aquacity. Obehli sme všetky sauny, tobogany, bazény a videli sme aj celkom slušnú laserovú šou! Cestou v autobuse nám Yži zaspieval svoju verziu známej pesničky od Lionela Richieho: Say you say me, ktorá v jeho podaní znela: „Sejú, semiačka...”

Nikoho nezaujímalo trúčovanie či dokonca plač, pády a neúspechy.

Počas celého pobytu sme hrali anjelikov, ktorých sme na konci poodhaľovali a zároveň ocenili tých najlepších slalomárov.

Aj keď to s počasím koncom januára najprv vyzeralo všelijako, napokon sa však umúdrilo a my sme nemali núdzu o dostatok výdatnej snehovej prikrývky. Pozitívom celého lyžiarskeho výcviku určite bol okrem množstva nezabudnuteľných zážitkov aj fakt, že nedošlo k žiadnemu vážnejšiemu úrazu. Domov sme sa teda vrátili zdraví a vylyžovaní do sýtosti! Tí, ktorí neboli, môžu závidieť! :)

„Ladies and Gentlemen, welcome to the board...”

...tak túto vetu si automaticky vybavím pri spomienke na Dánsko. Počuť ju prvýkrát v živote, ako i prvý raz vidieť veľký svet v takom malom rozlíšení, bolo umocnením nadšenia z dobrodružnej cesty. Nám, siedmim statočným, Tomášovi Bodnárovi, Kristíne Juščákovej, Veronike Beneovej, Vikine Csicsvákovej, Dominike Turákovovej, Timei Tóthovej a mne, pod vedením p. učiteľiek, vďaka projektu Comenius, doposiaľ neznáma krajina ukázala všetky svoje krásy, a to nie iba zhora.

Pristávame. Kodaň! Dátum 3.5.2011, čas 11.58, teplota na letisku -2°C. Hlavy nám schladili okrem teploty aj ceny. Chuť do jedla tak rýchlo vystriedala túžba poznávať, vidieť a zapamätať si každý detail. Stojíte na ulici charakteristickej pre Dánsko a máte pocit, že nič nie je nemožné. Kým sa vás

nejaká pani nespýta: „Do you speak English?“ „Ja, natúrlích,“ mi chvalabohu iba prebehlo hlavou. Prekonali sme prvé jazykové bariéry a už sme sa aj museli vracat' naspäť na stanicu, keďže naša cieľová zastávka bola ešte pár kilometrov severnejšie. Štvorhodinovú cestu vlakom oživil sedemkilometrový most ponad hladinu mora. Neľutovala som, že neviem zaspať, čo sa, žiaľ, ostatným podarilo.

**„Milo nás prekvapil jej ocko,
ktorý nám hneď s nadšením
oznamoval, že má veľmi rád
slovenský guláš.“**

Prišli sme do cieľa! Hobro, malé mestečko na severe Dánska s malebnými tehlovými domčekmi sa na najbližšie 3 dni stalo našim domovom. Sídliť tam pre tento rok hosťujúce Mariagerfjord

gymnázium. Niektorí sa museli v rodinách popasovať s dorozumievaním viac, pre mňa, keďže som bývala u Ellis van den Brink (mojej hosťujúcej Dánky) spolu s Timeou, to bolo jednoduchšie. Hneď prvé dojmy, prvé faux pas, ktoré zároveň odľahčili situáciu, prezrádzali, že si budeme rozumieť. Milo nás prekvapil jej ocko, ktorý nám hneď s nadšením oznamoval, že má veľmi rád slovenský guláš.

Oficiálny program sa konal na pôde moderne vybaveného už spomínaného gymnázia. Mne, typickej žene, chvíľu trvalo, kým som sa zorientovala. Všetky väčšie podujatia organizovali v Assembly hall, niečo ako ich vlastná divadelná sála. Kuchyňu nahrádzal bufet a jedálňou bolo otvorené priestranstvo so stolmi, kde sme sa mohli najesť, avšak podľa presného hierarchického zasadačieho poriadku. Prváci pri vchode, druháci

v strede a tretiaci pri oknách. Na štvrtákov som nezabudla, oni totiž „maturujú“ v treťom ročníku.

Hlavnou témou projektu Comenius je Unity in diversity (pre nemčinárov Jednota v rozmanitosti :)), čo sa tento rok sústredilo do otázok integrácie a emigrácie. Prezentácie, napríklad aj na tému azylantov, si každá krajina pripravovala zvlášť, ešte pred samotným pobytom. V Dánsku sme ich počas dvoch dní iba doplnili o multikultúrne diela, ktoré vznikli počas workshopov. Na samotné prezentovanie nám pri bohatom programe takmer nezvýšil čas, čo mnohí z nás, ale i Francúzi a Taliani, ktorým angličtina robila problém, ocenili.

Samozrejme, nebolo to iba o teórii a v praxi sa nám jednota podarila napríklad aj formou zumbi, ktorú si vďaka energetickej telocvikačke bez protestov zatancovali aj chlap-

ci. Plavba loďou cez fjord alebo bowling naznačovali, že nič v živote netrvá večne a že o chvíľu sa bude treba lúčiť.

Kráčajúc poslednýkrát príjazdovou cestičkou k domu, spolu so zapadajúcim

samy o sebe hovoria, žiadna téma pre nich nie je tabu.

„...žiadna téma pre nich nie je tabu.“

Mala som pocit, že všetko bol iba sen, ktorý sa rozplynie

nástupom reality. Až sediac v lietadle s krásnym výhľadom na osvetlenú Prahu som si

slnkom, mi prebehli hlavou všetky zážitky. Ako to sami dobre poznáte najmä tie neoficiálne, o ktorých sa zvyčajne nerozpráva, no predsa sa vám uložia v hlave v podobe krásnych spomienok. Počas niekoľkých dní mi Dáni prirástli k srdcu svojou otvorenosťou a priamosťou, ako

Všetko, čo prežívate, sa automaticky stáva súčasťou vašej reality, vášho života a formuje to vašu osobnosť.

uviedomila, že vlastne všetko, čo prežívate, sa automaticky stáva súčasťou vašej reality, vášho života a formuje to vašu osobnosť. Projekt Comenius so svojím výmenným pobytom je určite jednou zo skúseností, ktoré sa oplatí prežiť na vlastnej koži.

Dobytie Edenu

„A... pán učiteľ, kedy tam približne budeme?“

„Zajtra nadržanom.“

Motor naštartoval, všetci sa pohodlne usalašili, vytiahli mamkine starostlivo pripravené rožky a hurá do Talianska! V spolupráci s druhou pirátskou loďou s názvom Gymnázium Edity Steinovej sme vyplávali z prístavu Charkovská 1 aj my a vydali sme sa dobyť Benátky, Rím, Assisi a Florenciu. Táto expanzívna cesta nám trvala 6 dní, presnejšie, od 9. mája 2011 do 16. mája 2011. Teraz, rukou cestopisca Mórica Beňovského, vám rozpoviem, čo všetko sa nám na našich gulliverovských cestách prihodilo.

„Ciao Bella!“

Po takmer dvadsaťhodinovej ceste sme zakotvili v prístave (ale vážne to bol prístav!), odparkovali našu senzačnú autobusolod'

(mala dokonca aj klimatizáciu, telku a WC!) a vydali sme sa na malú špionáž mestom Benátky alebo Venezia. Kapitáni nás rozdelili do jednotlivých oddielov a hurá dobýjať. Vtrhli sme do pokojného, napriek skorým ranným hodinám už nespiaceho mesta kanálov, očarení jeho históriou, vzhľadom, ale aj smradom. Ten však pre nás, pirátov, bol zanedbateľný. Prvé, čo si všimli hlavne dievčatá, boli úsmevy Talianov na naše biele slovanské tváre. Všade, kam sme sa pohli, bolo počuť „Ciao, Bella!“. Aj keď polichotené, začervenané, museli sme ďalej pochodovať a dobýjať.

Okupovali sme ne jeden stánok so suvenírmi, obkľúčili sme Námestie sv. Marka, pri vlastnili sme si ne jednu loď. A vážne! Úplne

by som zabudla. Predstavte si, že namiesto našej milovanej MHD, by ste ráno nečakali na autobus, ale stáli v miniprístave a čakali na loď. Na faktickú, naozajstnú loď. Fantastické!

„Karabinieri!“

Po odchode z Benátok sme zasa vytiahli kotvu a kurz sme obrátili na Rím. Plavili sme sa dlho, takmer 4 hodiny len do Ríma, a takmer hodinu a pol na miesto, kde sme mali opäť spustiť plachty. Južanský vietor nás hnal dopredu, s dobre napätými plachtami sme tam dorazili v peknom večernom čase, keď nás vítali prvé svetlá mesta staršieho ako svet. Ó, Rím, ty kolíska celej Európy! Unavení z expanzívnej prehliadky Benátok sme už len čakali, kedy dorazíme do nášho domova na najbližšie tri dni. Dorazili sme, povykľadali, poukľadali, dohádali sa, kto bude kde spať a zaspali.

1. Rím - „Mon dieu, to čo je?“

V prvý deň sme Rím pustošili dobýjaním sa na Svätopeterské námestie, kde nás mal privítať pápež Benedikt XVI. a požehnať nám pri ďalších výbojných cestách. Prišiel, videl, požehnal, teda Veni, vidi, vici a už sme sa hrnuli do Baziliky sv. Pavla. Tam sme si oddýchlí v tieni krásnej masívnej stavby, ponadchýnali sme sa relikviami, ktoré bazilika ponúkala a konečne sme šli tam, kam sme sa z celého dňa tešili najviac. Koloseum! Seriózne, Koloseum! Nahliadnem teraz do tajov subjektivity a smelo poviem, že také zimomriavky som nemala ani minulý rok v Anglicku pri Tower

of London, ako tu, pri vyše 2000 - ročnom Koloseu. Fakt! Už som len čakala, z ktorého okna vyjde Caesar, zakýva nám a vytratí sa späť do spomienok týchto neuveriteľne starých múrov. V Koloseu sme sa túlali dve hodiny, čakali na nejakého gladiátora alebo šelmu, s ktorou by sme si zmerali sily, no nakoniec nás naši kapitáni aj tak odtiahli na strastiplnú cestu Rímskym fórom alebo Forum Romanum. No my už do troch štvrtín v polospánku, jednou nohou v rakve od vyčerpania, sme nevnímali a len tak prešľapovali z nohy na nohu.

2. Rím - „Kde mám mobil?“

V druhý deň nášho obliehania Ríma sme sa vybrali do Vatikánskych múzeí, ktorých súčasťou bola aj prehliadka Sixtínskej kaplnky. Teraz zahrám trochu na city. Predstavte si, že prechádzate kontrolou do Vatikánskych múzeí (bolo to ako na letisku) a zrazu zistíte, že nemáte mobil! Čo teraz? Samozrejme plač. Po dvojhodinovom rozdychávaní, že nemám mobil, som sa s tým konečne zmierila a po tom, čo som mala nulový zážitok zo sôch rímskych cisárov a iných pamiatok a rovnako aj zo Sixtín-

skej kaplnky (nie, môj žiaľ za mobilom nezmiernil ani pohľad na Stvorenie Adama od Michelangela) sme sa odkotúľali zasa na Svätopeterské námestie, kde sme mali prehliadku celej baziliky sv. Petra a rovnako aj výstup do jej najvyšších častí.

„Aha, karabinieri,“ strážcovia Svätopeterského námestia, rovnako ako príslušníci Švajčiarskej gardy, s dievčatami urobili veľa. Veď, kde máme ešte možnosť vidieť uniformy,

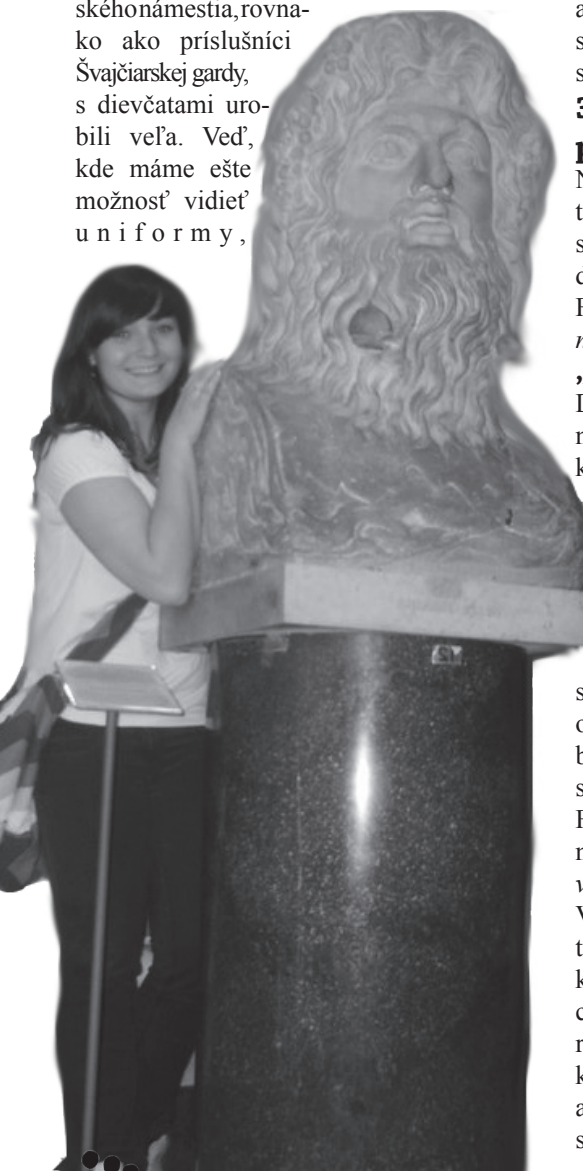
ktorých súčasťou je naozajstná šabľa?! Potom nastalo stúpanie mora a my sme sa ako správni piráti ponáhľali vysokými a dlhými chodbami a schodiskami až na vrchol baziliky sv. Petra. To bol výhľad! Na celý Rím! Krása! Nasledovala prechádzka k Fontáne di Trevi, kde si každý z nás hodil mincou vzad, aby sa tam ešte vrátil. Opäť plne vyčerpaní sme sa odtackali na večeru a potom rýchlo spať.

3. Rím – „Niééé, ja nechcem ísť preč!“

Nechceli sme, pretože lúčenie býva ťažké o to viac, ak vám mesto ako Rím prirastie k srdcu, ale museli sme. Čakala nás výprava do historických Assisi, návšteva fámóznej Florencie a prechádzka v Dolomítoch. *Rím, neboj sa, my sa ešte vrátíme!*

„Ešte dlho?“

Dokým sme plakali za Rímom, ani sme ja nenazdali a už sme kotvili v Assisi. Mier, ktorý na nás čakal v tomto mestečku, spolu s eskalátorom v prírode medzi stromami (nie, nerobím si „srandu“), bol neopísateľný a náš žiaľ okamžite pominul. Tu sme sa rozhodli, že budeme len slušnými návštevníkmi a toto mesto dobýjať nebudeme, lebo ono dobylo naše srdcia skôr, ako sme stihli vymyslieť stratégiu obkľúčenia. Atmosféra dýchajúca v oboch bazilikách, ako aj v bazilike sv. Kláry, ktorú sme navštívili ako prvú, tak aj v bazilike sv. Františka, bola ohromná. Relikvie, ktoré na nás čakali nám vyrážali dych (900 - ročné vlasy! Vážne, 900 - ročné! A k tomu sväté!). Všetci sme sa zhodli, že ak niekde bývať, tak rozhodne tu. Po tomto pútnickom zázraku sme sa dostali do mesta s úplne opačným charakterom, no nie menej očarujúcim. Florencia, mesto talianskych boháčov, mesto kultúry a najvyššieho umenia, no rovnako ako Paríž, mesto nadmieru špinavé. Tu sme mali asi dvojhodinový rozchod, ktorý

nám mal stačiť na prehliadku pamiatok (a to nehovorím ešte o tom, ako dlho sme ich hľadali!) a na nakúpenie nejakej tej poživne. Labyrinty páchnucich, no i tak čarovných uličiek, hudba božského gitaristu na námestí Piazza della Signoria, kde v celom svojom majestáte stál Michelangelov Dávid (samozrejme, šlo o kópiu, originál by na ulici nenechali stát'). Po tejto večernej návšteve mesta Mediciovcov, Petrarcu (áno, to on napísal Sonety pre Lauru) či Michelangela, alebo Alighieriho (Božská komédia, ak by ste nevedeli) sme sa zasa odkotúľali

do podpalubia našej autobusolode a vyrazili do nočných Dolomitov.

„Ešte dlho?“ pýtajú sa niektorí lenivci po polhodine stúpania do výšin prenádherných hôr. Tatry sú krásne, ale Dolomity ponúkajú divočinu, neskrotený majestát zahalený v oblakoch a rannej hmle. Privítali nás s náručou ranného dažďa, so strmými skaliskami, zeleňou panenskej prírody. Nádhiera! Po tých dňoch strávených v smogu a v ruchu veľkomiest sme konečne vyčistili myseľ a dušu v horskom vzduchu. Jedna báseň!

„Pán šofér, nechod'me domov, otočte to!“

Komu by sa chcelo domov po tom, čo sme navštívili Taliansko? Nikomu. Naše oduté tváre, ktoré nechceli domov, nechceli zakotviť v rodnom prístave, boli v ponuke celý zvyšok spiatočnej cesty. My, nevyspatí, neosprchovaní, hladní, unavení sme vďaka týmto faktorom boli ešte nahnevanejší, že neostávame.

„Pán šofér, otočte to!“ fňukali všetci námorníci, mrnkali jeden cez druhého, ale čo už. Každý príbeh má svoj koniec a treba to rešpektovať.

Po dlhej ceste sme konečne uvideli vrcholky rodnej zeme. Síce boli malé, nepatrné, no boli naše.

Bránili sme sa tomuto pocitu, no všetkým sa nám v dušiach rozliala radosť. Domov, sladký domov!

Naši rodičia, kamaráti, starkí, och, či sme sa len tešili. Pretože

Taliansko je krásne, no na Slovensku sme doma.

Niekedy musí človek precestovať celý svet, aby zistil, že to, čo mu najviac chýbalo, nechť DOMA :).

Ako tretiaci ovce do chotára naháňali

Vlak. Dvere sa otvorili. Schod jeden, druhý. Som dnu. Zabočím doľava. Idem rovno. „Sadajte, kde príde, všade už niekto sedí.“ „Aha, tu je voľné!“ Vojdem. Zložím vysokánsky turistický batoh, s pomocou ďalších silnejších rúk ho vyhodím na policu pre batožinu. Písk, písk. Vlak sa rozbieha. Dobrodružstvo pri obžinkoch začína...

Takto nejako vyzerala naša štartovná fáza, ktorou sa začal Kurz ochrany života a zdravia, v skratke KOŽAZ. Minulé roky ste ho mohli poznať pod názvom KOČAP, ale my, ako správna revolučná a reformová generácia tretiakov, sme ho premenovali. Tohoročný KOŽAZ začal 30. mája 2011 v pondelok a trval do 2. júna 2011. Jeho hlavnými účinkujúcimi boli p. uč. Gardoš, p. kaplán Smoter, p. uč. Demková a p. uč. Krajňáková. Koniec formalitám, prichádza zábava.

Deň 1. Príchod.

(Na Veľkú Moravu, samozrejme.)

Ako každý rok i teraz sme boli podelení do skupín: cyklisti a (dô)chodci. Nie je však chodec ako chodec a ja síce neviem, čo sa prihodilo cyklistom, ale zaručene viem, čo všetko sme zažili my, chodci. Šli sme teda vlakom. Cesta do Sabinova bola veľmi príjemná. Po tom, ako sme „veľmi zmorení“ prišli na miesto, kde sme mali stráviť nasledujúce tri dni, sme sa s namáhavou

túrou post'azovali našim spolubratom cyklistom, ktorí na tom neboli tiež práve najlepšie a po príjemnej sprche sme konečne mohli zacítiť, aké je to byť opäť človekom.

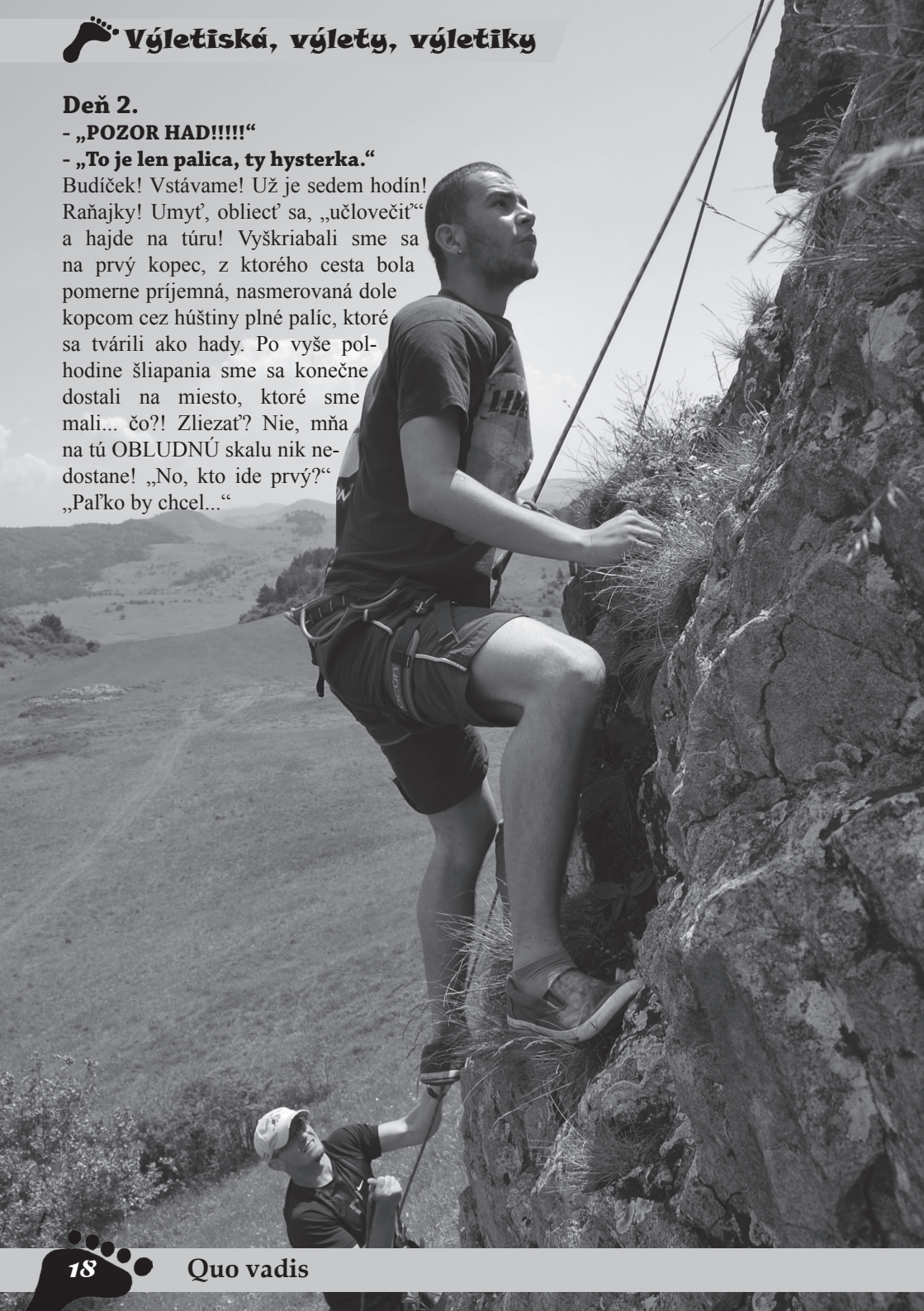

Deň 2.

- „**POZOR HAD!!!!!!**“

- „**To je len palica, ty hysterka.**“

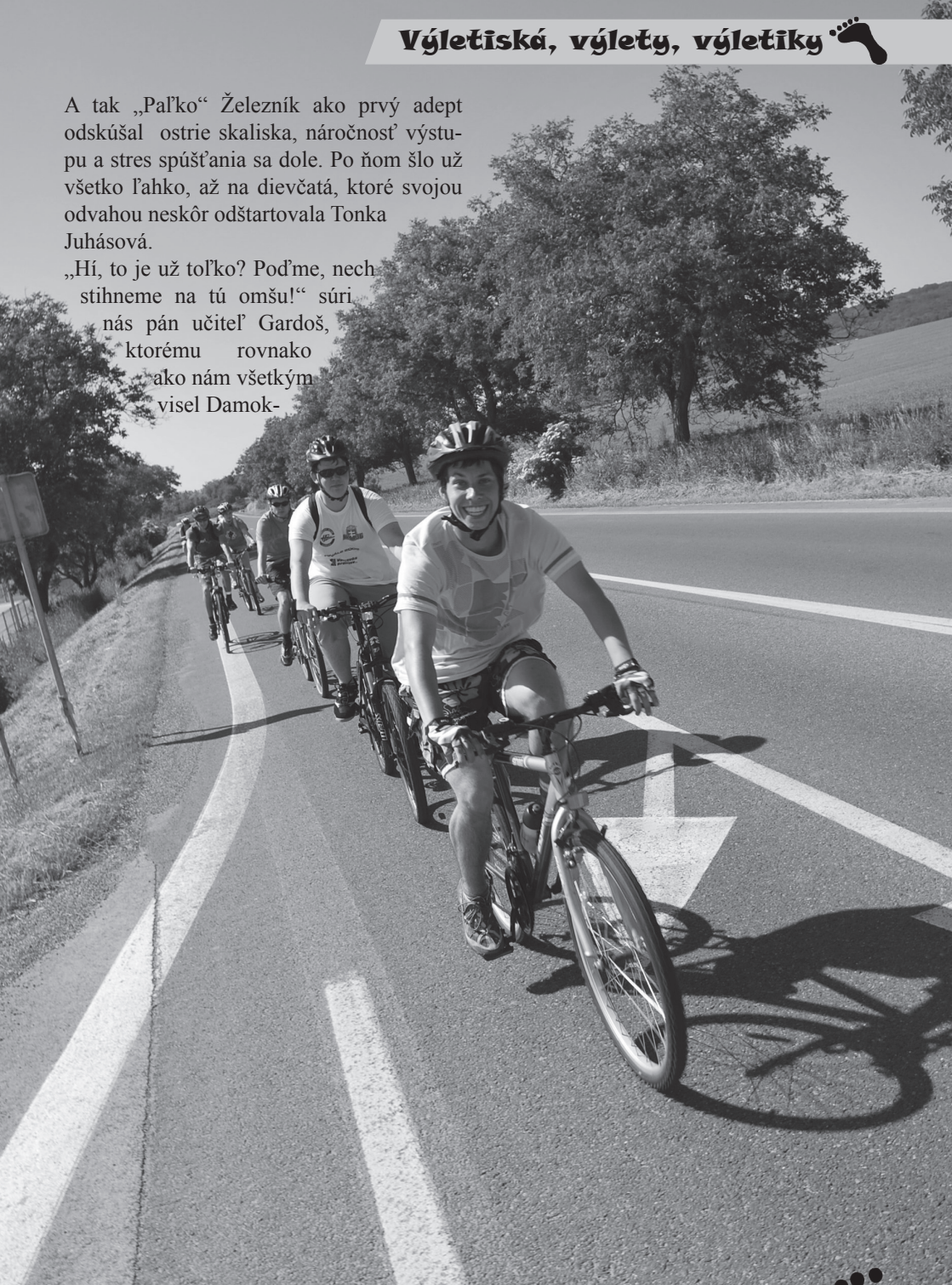
Budíček! Vstávame! Už je sedem hodín! Raňajky! Umyť, obliecť sa, „učlovečiť“ a hajde na túru! Vyškriabali sme sa na prvý kopec, z ktorého cesta bola pomerne príjemná, nasmerovaná dole kopcom cez húštiny plné palíc, ktoré sa tvárili ako hady. Po vyše polhodine šliapania sme sa konečne dostali na miesto, ktoré sme mali... čo?! Zliezať? Nie, mňa na tú OBLUDNÚ skalu nik nedostane! „No, kto ide prvý?“ „Paľko by chcel...“

A tak „Paľko“ Železník ako prvý adept odskúšal ostrie skaliska, náročnosť výstupu a stres spúšťania sa dole. Po ňom šlo už všetko ľahko, až na dievčatá, ktoré svojou odvahou neskôr odštartovala Tonka Juhášová.

„Hi, to je už toľko? Poďme, nech stihneme na tú omšu!“ súri nás pán učiteľ Gardoš, ktorému rovnako ako nám všetkým visel Damok-

lov meč nad hlavou v podobe hodinového zaostania za tými, ktorí odišli skôr s p. kaplánom Smoterom. Teda, šťastne sa skončil druhý deň nášho „kožazovania“.

Deň 3.

- „**A kde je Peťo?**“

- „**On pokračoval rovno...**“

Druhý deň začal budíkom rovnako ako predošlý, no teraz sme si to nasmerovali do Prešova na bowling. My, chodci, sme opäť šli pešo do Lipian, odtiaľ sme sa „vyfúrikovali“ vlakom až do Prešova. Po ceste sme sa stretli s cyklistami, z ktorých jeden sa stratil ako článok vo vývoji ľudstva.

No nič to preto, náš „článoček“ sa našiel a my sme mohli ísť spokojne „bowlingovať“.

Deň 4. Coming home

- „**Čakaj, ja ešte nie som zbalená!**“

- „**Kde mám zubnú pastu?**“

- „**Minula sa na čejsi hlave z predošlej**

noči.“

- „**A to kedy ideme?**“

- „**To už dnes ideme?!**“

Stres, celá ubytovňa ožila, lebo my sme sa chystali domov. (Aj tak sme niektoré veci nechali na balkónoch, niektoré...)). Unavení, tešiaci sa domov, ale podistým i smutní, že nám zábava končí. A potom? Vlak opäť zapískal. Vystúpili sme. Smutne sme hodili očkom po sedadlách, na ktorých sme zanechali posledné minúty nášho krátkeho, no úžasného dobrodružstva. Panta rhei a ten náš uplynul až priveľmi rýchlo.

Nič to preto, už je leto, zábavy si užijeme i tak dosť. No pre všetkých druhákov, prvákov i tých tretiaikov, ktorí neboli: Urobíte/urobili ste obrovskú chybu, ak nepôjdete/ak ste neboli. Pretože sú síce výlety ako Projekt Comenius, občas sa vyskytne príležitosť, ako napríklad Taliansko. No KOŽAZ je najlepší zážitok. V náručí domova, s poriadnou partiou kamarátov, posledný triedny výlet. Najlepší zo všetkých. Absolútny víťaz :)

Čo bolo...

Adventné besedy

Počas adventného obdobia sa na našej škole uskutočnili adventné besedy. Svojou návštevou nás poctili ľudia, ktorí sú v našej spoločnosti veľmi populárni a známi. Pozvanie k nám prijali: Dr.h.c. Ing. Ján Figel' - predseda KDH, minister dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, Ing. Mária Sabolová - podpredsnička KDH, poslankyňa NR SR, Mons. Bernard Bober - arcibiskup - metropolita košickej rímskokatolíckej arcidiecézy, Vladimír Štefanič - katolícky kňaz, spisovateľ a textár a Martin Husovský - člen skupiny Komajota.

Beseda s hercom

Dňa 27.1.2011 sa naši druháci zúčastnili besedy s hercom Spišského divadla Pavlom Pivkom, ktorý im predstavil svoj dobrodružný život. Cez fotodokumentáciu im priblížil predstavenia, v ktorých účinkoval a, dokonca, zahral aj ukážku z monodrámy Kontrabasista.

Projekt Ohnivko

Naši tretiaci absolvovali 14.3.2011 osemhodinový kurz/tréning prvej pomoci, krycím menom projekt „OHNIVKO“, ktorý na našej škole otvoril dekan LF UPJŠ prof. MUDr. Leonard Siegfried, CSc. V rámci tohto projektu sa naučili študenti nielen nášho gymka správne postupovať pri prvej pomoci či prakticky zvládnuť život zachraňujúce situácie.

Deň vody

22.3.2011 všetci naši študenti vzdali hold vode – miazge života. Jej mimoriadnu dôležitosť a nevyhnutnosť sme si pripomenuli modro-bielym oblečením a aktivitou pod názvom „vlna“.

Čo bolo...

Deň narcisov

Študenti nášho gymnázia sa pri príležitosti Dňa narcisov 15.4.2011 opäť zapojili do celoslovenskej verejnoprospešnej finančnej zbierky Ligy proti rakovine. Kvety, ktoré predávali, symbolizujú nielen Deň narcisov, ale aj spolupatričnosť a pomoc v boji proti rakovine. Srdečne ďakujeme za vaše príspevky!

Rozlúčka s maturantmi

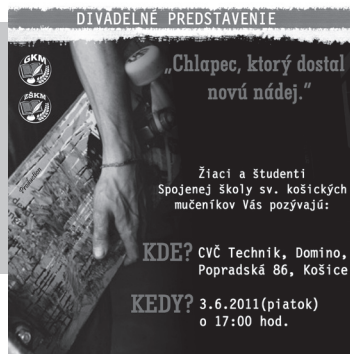
Jednou z nezabudnuteľných chvíľ študentského života v našej škole je rozlúčka maturantov so školou pred odchodom na akademický týždeň. 20.5. 2011 sme sa rozlúčili s našimi štvrtákmi.

Druhá šanca

2.6.2011 sme úspešne zvládli premiéru divadelného predstavenia „Druhá šanca“, ktorí pripravili naši študenti pod vedením sr. Daniely Somorovej. Príbeh o chlapcovi, ktorý s pomocou svojho anjela strážneho zisťuje zmysel svojho života, si obľúbili všetci naši študenti a nepohrdli ním ani rodičia či učitelia.

DRUHÁ ŠANCA

DIVADELNÉ PREDSTAVENIE

Maturita

V dňoch 30.5. – 2.6.2011 prebiehali na našej škole, ako jednej z posledných, ústne maturitné skúšky. Naším štvrtákom sme držali prsty a vyplátilo sa. Maturity dopadli veľmi slušne...

...olod oŇ

Vít'azstvo na dosah ruky

Štafetu súťažiacich učiteľov v celoslovenskej ankete za našu školu prevzala učiteľka drobných prváčikov – Martina Holovková. Priebeh súťaže všetci verne poznáme. Dôležitejšie je napísať, že pani učiteľka Holovková sa dostala z našich učiteľov zatiaľ najďalej. Vo finálovom poslednom výbere zo štyroch súťažiacich sa jej napokon titul Zlatý Amos získať nepodarilo, hoci bola horúcou adeptkou. O rok budeme možno sláviť s niektorým učiteľom aj absolútny úspech :).

Čo bude...

Koniec školského roka a prázdniny :)

Zmeškané víťazstvo

Vo Zvolene zvony zvonja, za Zvolenom Branka honia... Branka? Možno kedysi, no 29. a 30. apríla 2011 zháňali nás - redakčnú radu nášho gymnaziálneho časopisu na čele s pani učiteľkou Čižmárovou.

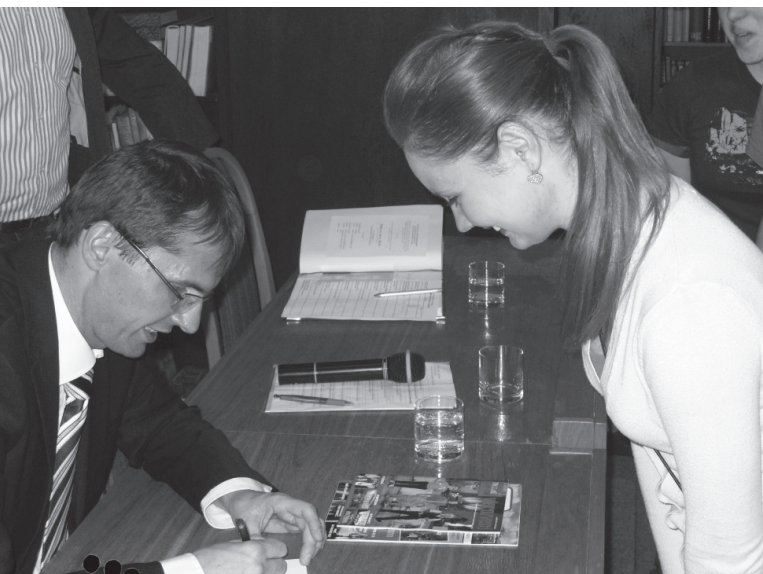

Aj tohto roku sme si totiž trúfli prihlásiť náš drahý Quo vadis, ktorý, myslím, všetci dobre poznáte (keďže ho držíte v rukách:)) na jednu z najprestížnejších súťaží stredoškolských i vysokoškolských časopisov - Štúrovo pero.

Ministrovi doma velia 3 ženy

Hneď po príchode na miesto činu nás čakal fantastický obed. Veď po takej dlhšej a únavnej ceste nám musel chutiť. No a po ňom sme sa vybrali do zvolenskej Krajskej knižnice Ľudovíta Štúra, kde nás čakal ďalší program. Aj my sme čakali... Niektorí

možno na zázrak, ale väčšina z toho veľkého počtu ľudí nachádzajúcich sa v čítárni čakala na pána Ľubomíra Galka – ministra obrany Slovenskej republiky. Patrik Herman, slávny „lampárenský“ moderátor a tiež jeden z porotcov, si už robil starosti, či pán minister náhodou nezabudol :). Ale nestalo sa. Veď, ako sme neskôr zistili, nie je typ človeka, ktorý rád sľubuje, ale nerád plní sľúbené. Práve naopak – Ľubomír Galko je milý, skromný, 20 rokov ženatý človek, ktorý sa vie aj odviazať a netváriť sa vždy

Pre: časopis

Quo vadis

ako „najväčší pán“. V otvorenej diskusii odpovedal na všetky otázky. Netvrdil, že jeho súkromie je tabu (veď ako by aj mohlo byť pri jeho práci). Prezradil nám aj to, že v súkromí je diskriminovaný: „Doma mi velia moje 3 ženy. Ja velím iba psovi a mačke.“

mladý duchom. Blesky okolo neho len tak mihotali, veď ktorý novinár by nechcel fotku s ministrom? A keď prišiel rad na autogramy (ten rad myslím doslovne) – tak sme si ho vystáli... Čo človek neurobí pre podpis? Pán minister nás však o takú dobrú hodinku

Áno, usúdili ste správne, obľubuje zvieratá a má 2 dcéry. Bojí sa však, že mu dcéry osstanú na ocot, lebo potenciálni nápadníci sú vystresovaní z „jeho armády“ :).

Známy je vraj aj tým, že chce všetko vyskúšať. Najbližšie by to mal byť zoskok padákom. A zistili sme, že sa veľmi podobá na nášho grafika – Bodnyho. Obaja spia iba 4 hodiny denne :). Jednoducho - človek

musel opustiť (uprostred veľkého potlesku). No náš „novinársky večierok“ pokračoval.

Zbavili sme sa podvedomého krčá

Mali sme možnosť vypočuť si kritiku od dlhoročného skúseného novinára, bývalého hovorcu Ministerstva obrany a súčasného redaktora časopisu Obrana – Pavla Vitka, ktorý na našu adresu okrem iného skonštatoval: „Zbavili ste sa podvedo-

**QUO VADIS získal CENU TELEVÍZIE
MARKÍZA II. STUPŇA!!!**

pri počítači, zistili sme, že QUO VADIS získal CENU TELEVÍZIE MARKÍZA II. STUPŇA!!! My, jeden z 82 stredoškolských časopisov, sme získali ocenenie na ŠTÚROVOM PERE! Síce je to jedno z vedľajších ocenení, ale naša radosť (a to ste nás mali vidieť)) bola, teda ešte stále je, táááááááááááááááá veľká. Prípadali sme si ako v rozprávke. Smola bola len tá, že sme si nemohli „naživo“ prevziať cenu (ktorá činila 100eur) a diplom, ktorý sa stal doteraz najobdivuhodnejšou pýchou nášho gymnázia a zatiaľ najvyšším ocenením pre Quo vadis.

Keďže sme sa zo Štúrovho pera vrátili poučení, pochválení, možno trošku unavení, ale za to plní nových nápadov, nažhavení do ďalšej práce, makania a písania, nadšení a šťastní, stanovili sme si nový cieľ – urobiť všetko pre to, aby bol náš časopis ešte lepší a mohol po ďalšie ročníky Štúrovho pera zahviezdiť na vyššej priečke v rebríčku ocenených. Držte nám palce :).

Magdaléna - podobnejšia než podobná

Podľa tradície spájame biblickú hriešnicu s Máriou Magdalénou. Aj keď sa nám tento príbeh môže zdať zapadnutý prachom, s Magdalénou sme si všetci podobní – v hriešnosti. A ešte podobnejší v tom, že všetci máme možnosť stretnúť Nádej veľkonočného rána...

Tesne pred veľkonočnými sviatkami a prázdninami ste ešte mali možnosť pozrieť sa na tematiku hriechu, odpustenia a nádeje optikou Márie Magdalény. Aj keď sme mali trochu strach z vystúpenia pred svojimi spolužiakmi, tí ktorí počúvali, boli celkom zaujatí... (nevyjadrujem sa k sediacim v prvom rade...)

Modlitba Magdalény je pilotným projektom pripravovaného cyklu Modlitby, ktorý bude postupom času zahŕňať umelecky spracované životné príbehy vybraných biblických a iných vierou spojených postáv.

Magdaléna začala vznikať v auguste 2010, keď s námetom na tému a celkové hudobno-dramatické spracovanie prišiel náš pán kaplán **Martin Gnip**. Ja som dostala na starosť muziku. V rukách sme mali pieseň Getsemany, ktorá pôvodne vznikla nezávisle od Modlitby Magdalény. Neskôr som ešte pridala zvyšné tri piesne. V priebehu niekoľkých dní dal kaplán a spisovateľ **Vladimír Štefanič** (ktorého si určite pamätáte zo školskej besedy a snád' aj z jedného z adventných rozhovorov) Márii Magdaléne reálnu podobu v texte, ktorý ste na predstavení počuli a videli v podaní našej talentovanej spolužiačky **Julky Čekaňákovovej** (musela sa naučiť 11 strán čistého textu – zaslúžene jej patrí obdiv :)).

Dnes už máme za sebou 15 alebo 16 repríz odohraných po celom východnom Slovensku a záujem neustáva. Na jeseň nás dokonca čaká vystúpenie na Akademe - stretnutí vysokoškolákov v Ružomberku. Okrem živých predstavení, ktoré majú vždy svoju jedinečnú podobu, sa môžete tešiť aj na pripravované CD, ktoré bude čoskoro sprístupnené.

Ak si chcete pozrieť foto z predstavení a získať info o najbližších vystúpeniach, navštívte:

facebook.com/pages/Modlitby/203405789678194

zuzanaeperjesiova.blogspot.com/p/fotky.html

(Ne)bezpečná rýchlosť

„Ááááá, pán dekan, spomaľte prosím!“ Nikdy by som si ani len nepomyslela, že pojmy rýchla jazda a kňaz môžu ísť dokopy :). Ale keďže cesta autom naplánovaná na štyri hodiny trvala tri, už nič nepokladám za nemožné.

Šofér, ochranca aj náš tlmočník

Aby som to uviedla na pravú mieru, my - Barbora Bariová a Zuzana Szalonová (1. A) - sme sa v dňoch 14. - 16. 3. 2011 zúčastnili medzinárodného semináru o romantickej kultúre v poľskom meste Rzeszów pod dohľadom pani učiteľky Bariovej. Ako už tušíte, naším „šoférom“ bol pán dekan Peter Novák. Vďaka jeho rýchlej jazde nám cesta netrvala dlho. Ani sme sa nenazdali a boli sme v celi. Lenže, to nebola jediná vec, za ktorú sme mu boli vďačné. Ocenili sme aj jeho znalosť poľského jazyka, lebo okrem

šoféra a ochrancu bol aj našim tlmočníkom. Keďže neprebehlo letný slnovrat, mesto sme si prvý deň pozreli len pod svetlami nočných lúč. Zaslúhou vymoženosti GPS sme sa šťastne ubytovali. Večer pokračoval spoločnou večerou za účasti Poliakov, Ukrajincov, Bielorusov a, samozrejme, nás, Slovákov v priestoroch hotelovej reštaurácie.

Čerešnička na torte

Na druhý deň nás čakal bohatý program. Navštívili sme poľské gymnázium, kde študujú študenti vo veku 13 - 15 rokov. Spolu s ich pani riaditeľkou sme si prehliadli školu a sem - tam nakukli aj do učebne k žiakom. Ako inak, boli sme pre nich atrakciou a určite aj príjemným spením dňa. Lenže doobedie netrvalo večne a do popoludňajších hodín sa pomaly a isto začala vkrádať nervozita. Čakalo nás dôležité vystúpenie na koncerte. Po menšej

stresovej situácii s oblečením sme sa všetci premiestnili na konzervatórium - „miesto činu“. Študenti z každej krajiny mali pripravený krátky program z dielne slávnych romantikov. Náš pozostával z recitácie Chalupkovej básne Mor ho!, Sládkovičovej Maríny a odznelo aj niekoľko klavírných podaní Schumana. Čerešničkou na nami pripravej torte bola Schubertova netradičná Ave Maria. Koncert bol na vysokej úrovni a predstavenia výborné. Domáci Poliaci ohúrili divadlom, v ktorom sa nešetrilo slzami ani spevom. Bielorusi v tradičných odevoch predstavili modernú verziu ich národnej ľudovej piesne a veľký ohlas malo aj bri-Barbra ‘Barbi’ Bariová
foto GKM

Čerešničkou na nami pripravej torte bola Schubertova netradičná Ave Maria.

lantné dobové gitarové sólo. Ukrajinci predviedli ukážkovú recitáciu.

Nič netrvá večne. Sála sa vyprázdnila, pozvaní hostia odišli. A my Slováci sme si urobili malú prehliadku Rzesowa. Prešli sme sa okolo zámku a urobili si pamätne fotografie. A potom, hor sa do posteľe.

Nastal čas odchodu. Aj keď sa nám krásne poľské mesto nechcelo opustiť, domov je predsa len domov. Košice boli síce vtedy sychravé a „uplakané“, no po vstupe do mesta nás aj tak všetkých ovládali pocity šťastia a eufórie. Trvali však len dovtedy, kým nebolo potrebné začať sa chystať na štvrtkové vyučovanie...

Zelené spravodajstvo

Znovu musím zopakovať slová, ktoré som povedala, keď sme sa lúčili so svojimi mladšími spolumučníkmi: „Je dobré, keď sa veci končia...“ A cez túto vetu sa môžeme na maturitné dni dívať dvojakou optikou.

Smiech cez slzy :)

Najskôr, dalo by sa povedať, humornou. Myslím, že každý si vydýchol, keď komisia pri tej - ktorej poslednej odpovedi povedala: „Ďakujeme, môžete ísť...“

a či už sa naše predstavy o „maturitnej úspešnosti“ naplnili do bodky, alebo sa od pôvodného plánu trochu odklonili, po niekoľkých hodinách sa pocit voľnosti dostaví. :) Aj ja som za sebou zavrela dvere izby, očami som preletela cez silný „pracovný neporiadok“ a v prvom momente som sa zasmiala. To je ozaj všetko? Štyri roky príprav, neznesiteľný akademický týždeň... všetko iba kvôli pár minútam žmýkania?

„musím – chcem“

Lenže druhou možnosťou je náhľad zodpovednosti. Zodpovednosť je totiž časť ľudského ja, ktorú môžeme vnímať ako obmedzujúci prvok – „musím“. Sú ľudia, ktorým je jednoduchšie povedať – som

nezodpovedný. Bodka. Pre mňa je miera zodpovednosti istou inšpiráciou ako každodenné povinnosti nielen robiť, ale robiť ich lepšie – „chcem“. :) Je to jediný spôsob, ako si spraviť určitý náskok pred stereotypom.

Maturita posúva človeka do iného levelu. Nie v zmysle nadradenosti. Skôr osobnostne, pretože gymnázium je v odbornej praxi absolútne nevyužiteľné. Kým doteraz sme mali kompetencie stredoškóľakov, teraz už budeme mať na pleciah zodpovednosť študentov vysokých škôl. Učenie, skúšky a konce by nemali

byť strašiakom v skrini. Treba ich vnímať s nadhľadom a zodpovednosťou, ktorá otvára nové horizonty...

Je dobré, keď sa veci končia. Je dobré, že sme prešli prvou väčšou študijnou skúškou. Je dobré, že nás čakajú najdlhšie prázdniny v živote. Je dobré, že nič sa neopakuje dvakrát. Ani gymnaziálne časy, ani maturita, ani čaro života... :)

Lúčim sa s vami v mene zmaturovaných spolužiakov...

GORGIIAS, CIIERO, ŠTÚR na návšteve

Byť dobrým rečníkom je veľké umenie. Mňa osobne fascinovala myšlienka, mať takú veľkú moc nad slovami, že by som dokázala „manipulovať“ ľuďmi, obhájiť si pred veľkým davom svoje presvedčenie... Aj práve preto mám k rečníkom veľký rešpekt.

Začalo to nevinne. Rozprávania o tom, ako by sa mal dobrý rečník správať, čoho by sa mal vyvarovať, ako by mal prejav a vystupovanie vyzeráť... Keďže rétorika na našej škole funguje už nejaký ten piatok, už vtedy sme vedeli, koľko bije. Každý z nás si musel pripraviť rečnícky prejav. Nás to neminulo a ani vás, budúci štvrtáci, to neminie.

Prvá hodina: „Umelcom sa treba narodiť, rečníkom sa možno stať!“

To bol prvý podnet od p. uč. H. Čižmárovej, ktorým nás chcela inšpirovať. Všetky poznámky dodiktované, pokyny v zošite poslušne spísané. Našou úlohou už bolo „iba“ vybrať si tému, predstaviť si celý priebeh nášho vystupovania, zabezpečiť rekvizity a zoštylizovať prejav. Na prvý pohľad „jahoda - lahoda“, no v skutočnosti to také jednoduché nebolo. A pokiaľ nemáte na rečníctvo prirodzený talent, to, že ste sa dostatočne nepripravili, každý spozná.

Druhá hodina: „Rečníctvo je veda, ktorej sa nepodarí nič, čo nebolo vopred premyslené.“

Okúziť a zaujať, sú dva najdôležitejšie a súčasne najťažšie prvky. Vybrať si zaujímavú tému alebo ešte lepšie, zaujímavu spracovať nezaujímavú tému, je veľmi ťažký oriešok. Ďalší neprijemný, no prirodzený aspekt pred či počas prejavu je – nervozita, ktorú nemožno ukázať na povrch. (Toľko sme rozprávali o cvičeniach proti nervozite a nič nepomáhalo...) Zúčastniť sa tohto maratónu

museli všetci. Niektorí sa na to tešili, iní sa tým museli doslova prehrýzť. Myslím si, že nikomu to neublížilo, len pomohlo (tým, ktorí si kritiku pripustili)! Zostávalo len stať pred zrkadlom a precvičovať.

Tretia hodina: „Slovo môže lepšie presvedčať ako zlato...“

A tak sa aj stalo. Slovo má veľkú moc. Vie ublížiť, ale aj potešiť. Dáva nám poznanie. A takéto poznanie sme dostali aj my, práve na hodinách rétoriky. Mali sme možnosť vypočuť si množstvo zaujímavých „prednášok“ od žurnalistiky, cez svet fotografií či módy až po drogy, vitamíny, kávu... Témy sme si vybrali podľa vlastného výberu. Koniec koncov, vtedy sa o tom aj najľahšie rozpráva (a pri prípadných otázkach, si vieme odpoveď presvedčivejšie obhájiť).

V cieľi: „Alfa - omega.“

Aj vďaka takýmto projektom, človek nadobúda skúsenosti a sebavedomie. Do- volím si povedať, že rétorika bola pre nás istým začiatkom, posunom na ceste, v ktorej z nás budú (dúfam) odvážnejší ľudia s presvedčivým vystupovaním, ktorí sa nebudú báť povedať svoj názor. Na druhej strane to bol pre nás aj istý koniec, ktorým sme zakončili naše hodiny gramatiky a mohli sa tak plniť

rečníckych zručností

vrhnúť na

maturitnú

komisiu a ohúriť ju :).

...veď nenadarmo „Čižmárka“ hovorila: „Ťažko na cvičisku, ľahko na bojisku!“

K štúdiu na gymnáziu patrí obrovská

Ľudia prichádzajú a odchádzajú. Niektorí sú uhundraní, znudení životom, roztržití, egoistickí, falošní, namyslení... Niektorí sú, naopak, inteligentní, priateľskí, dobre vyzerajúci, majú množstvo záujmov... Niektorých ani nezbadáte, iných nemožno prehliadnuť. Úprimne, koho si pamätáte z našich teraz už ex - štvrtákov?... Aj vám (vás) napadla Epka? :)

Epka alias Zuzana Eperješiová – bývalá šéfredaktorka, konferencierka, recitátorka, autorka básní a hudobných textov, interpretka vlastných i nevlastných piesní, držiteľka mnohých ocenení... A o tom, ako to robí, sa dozvieme v nasledujúcom rozhovore.

Ktorý úspech si najviac vážiš, na ktorý si najviac hrdá?

Myslím, že každý je najviac hrdý na to, čo sa mu podarí po tvrdej práci. Hrdá... skôr by som povedala, že najväčšiu radosť mám z úspechov, ktoré boli vydeté. Úplne „maličká“ a s určitou bázňou teda stojím pred koncertmi (zo ZUŠ alebo aj tie, na ktorých som hrala vlastné piesne). Sadnúť si za klavír a popripade spievať pred publikom, je pre mňa niekedy veľmi, veľmi náročné (aj keď poslucháčovi sa to tak nemusí javiť). Počas takých chvíľ si najviac uvedomujem, že moja práca, hodiny cvičenia alebo „lámania si hlavy“ ako dopísať refrén piesne – všetko je veľmi neisté a nestále – „buď alebo“... Najviac sa teda teším z vystúpení, na ktoré som sa dlho pripravovala a vďaka požehnaniu zhora vyšli...

Vyskytli sa v tvojom živote Pyrrhove víťazstvá?

Väčšina snažení a víťazstiev stojí čas, námaľu, obety... Ale nie v takomto negatívnom ponímaní. Aj dosiahnuté ciele, o ktorých som si myslela, že si nezaslúžili toľko ná-

mahy a pozornosti, sa väčšinou ukázali aj z druhej strany – ako veľmi dôležité skúsenosti...

Ako ťa ovplyvnilo štúdium na GKM?

Okrem vedomostí :) si so sebou odnášam všetkých ľudí, ktorých som stretla, hoci len letmo... Niekedy si uvedomím, koľko situácií ovplyvnilo moju prácu, moje snahy, moje myšlienky, až keď bilancujem. Tak ako som naposledy bilancovala poobede po ma-

turite za zavretými dverami... Zároveň si so sebou odnášam vedomie všetkého, čo som neurobila... Jeden spevák v piesni hovorí, že si nesprávne myslel, že je lepšie ľutovať to, čo urobil, než to, čo neurobil...

Ako vyzeral tvoj denný program počas stredoškolských dní?

Nemyslím, že sa až tak líšil od programu vás alebo mojich bývalých spolužiakov. Do školy. Domov. A vo voľnom čase sa každý čomusi venuje. Poobedia som mala zatriedené a vždy ešte strategický plán učenia – čo treba, čo netreba až tak súrne,

dávka šťastia

z čoho ma nevyvolajú a z čoho ma nesmú vyvolať. Treba sa naučiť učiť, je dobré mať nos na momenty, keď sa dá dostať známka zadarmo :) a k štúdiu na gymnáziu patrí obrovská dávka šťastia. Rada som sa venovala všetkému, čo sa netýkalo učenia...

Čo uprednostňuješ pri takom počte aktivít?

Závisí od situácie, nálady. Niekedy sa mi chce písať, niekedy hrať... Mám v sebe silný rozmer perfekcionizmu a zodpovednosti – niekedy je to na úžitok a niekedy na škodu. Všetky aktivity, do ktorých sa zapojím, sa teda pre mňa stávajú povinnosťou – v dobrom slova zmysle. Preto mám tendenciu všetko dotiahnuť do konca – v reáli uprednostňujem to, čo je cez optiku dní a

Vizitka

Prezývka: Eпка

Najhoršia vlastnosť:

málo sa bavím sama na sebe

Ako najradšej tráviš voľný čas:

ak sa z voľného času nejaký ešte voľnejší zvýši, spím... alebo píšem...

Oblíbená maškrta:

punčové koláče – aj keď to je zriedkavo prístupná maškrta

Najmilšia rozprávka:

Andersenova Malá morská víla

Najoblúbenejšia pesnička:

závisí od momentu... teraz možno Mad world

Oblíbený hudobný nástroj:

klavír... ale fascinuje ma violončelo...

Životné motto:

nie je to motto, ale keď mi je ťažko, tak si vravím – Záznaky sa dejú, ale treba byť na ne pripravený...

akcií dôležité.

Plánuješ ďalej rozvíjať všetky svoje talenty aj popri výške?

Niektoré aktivity budú musieť ustúpiť štúdiu. Ale vždy som náchylná pustiť sa do novej veci, ak ma nadchne, ak si myslím, že obohatí aj druhých.

Aký pocit máš z ľudí okolo seba? Viac ti závidia alebo ťa podporujú?

Stretla som sa s rôznymi osobkami – ľudia, ktorí si myslia, že ma poznajú, sa so mnou väčšinou nerozprávajú :). Ľudia, ktorí ma poznajú, vedia byť úprimní, priami, niekedy tvrdí, ale vždy ma zvyknú povzbudiť...).

Čo by si nám, ako skúsená šéfredaktorka, odkázala?

Vyzníem „klišovito“, ale nepovažujem sa za skúsenú šéfredaktorku. Nepoviem nič nové, snáď len to, čoho sa držím – vedieť siálne povedať, na čo ešte mám a na čo už nie a veci, ktoré som sa odhodlala začať vždy aj dokončiť (ak nejde o nezmyselnosť alebo o vyslovene bezvýchodiskové záležitosti...)).

V ohrození života

Počujete zvuk sirén signalizujúci, že na tábor padá bomba. Neviete, či sa máte modliť, bežať do úkrytu, alebo len rýchlo ľahnúť na zem a čakať na rozsudok smrti. A to všetko vďaka nejakému skleslému samovrahovi nemajúcemu chuť do života, ktorý chce so sebou do náručia smrti priniesť aj pár ďalších nevinných obetí.

Toto som sa dozvedela z rozprávania jednoduchého človeka – môjho (takmer) suseda, dlhoročného manžela, štedrého dobrého otca svojho syna (ktorý mimochodom navštevuje našu školu) a okrem toho aj skúseného vojaka Miroslava Imricha. A keďže vás mám všetkých rada, nedalo mi nepodeliť sa s vami o jeho skutočne napínavé, zaujímavé, na počutie lákavé, ba až fascinujúce zážitky.

Ak neviete pristávať, dolámete si členky

Vyštudoval SPŠ strojnícku v Košiciach, no potom sa rozhodol pridať do armády. Nie je však ľahké stať sa vojakom a ešte oveľa ťažšie je ním byť. Predstavte si všetky kurzy a výcviky, ktoré treba pravidelne (či už denne alebo ročne) absolvovať. Spomenul napríklad zoskok padákom, čo sa na prvé počutie zdá niektorým z nás (milovníkom adrenalínu) ako super úžasná vec, no verte mi, po jeho stručnom prerozprávaní by ste zoskok radšej odložili „na potom“. Ak si napríklad zle zapnete výstroj, trpíte celou cestou dolu. Ak sa vám zle otvorí padák, tak vami trhne, že... Alebo ak neviete pristávať, dolámete si členky.

Raz zažiť je lepšie ako 100x počuť.

Mňa však najviac zaujímali zážitky z jeho poslednej misie. Polovicu minulého roka strávil v Afganistane, neďaleko mesta Kandahára obklopeného nekonečnou púšťou či z druhej strany vysokými vrchmi. Jeho úlohou bolo zabezpečiť ochranu hlavného vstupu na základňu – kontrola každého človeka, vojaka či „domorodca“, vozidla a vôbec všetkého, čo chcelo vojsť. Nie je to však až taká „hračka“, ako sa zdá, keď si domyslíme bomby, ktoré sa niekedy v autách skutočne nachádzali, či zbrane v rukách šialených Afganistancov (bez urážky). Na otázku, ako sa cítil v ohrození života pove-

dal len: „Raz zažiť je lepšie ako 100x počuť.“ (Znie to skoro ako pozvánka na front :)). Mentalita tamojších ľudí je nepochopiteľne odlišná od našej. „Veľa závisí už len od toho, že sú moslimovia,“ povedal z vlastnej skúsenosti. Keď tam bol, nemal na výber a spolu s ďalšími vojakmi rôznej národnosti sa museli daným podmienkam prispôbovať. Nové známosti teda nechýbali a nazvyš ostal aj nejaký ten čas, ktorý si mohli nechať „pre seba“. Najčastejšie (vraj) využívali posilňovňu a najviac potešujúce bolo zavolať domov alebo „priamo“ vidieť svojich najdrahších (a najvzdialenejších) na obrazovke počítača. Bez toho by to asi nešlo,

veď sám hovorí: „Tieto veci sú potrebné, aby ste takúto misiu zvládli.“ A to tak psychicky, ako aj fyzicky: „Veď už len klimatické podmienky – teploty do 50 stupňov či vysoká prašnosť – dajú zabrať a zlá bezpečnostná situácia zasa pôsobí na psychiku.“ Prežiť sa to však dá, a nie raz, o čom svedčí aj život človeka, o ktorom ste sa pred chvíľou dočítali, pretože toto nebola jeho prvá misia. No on sám – teraz už bežný pracovník v posádke, človek s každodennými problémami (bez bômb :) – dúfa, že bola posledná. Tak mu držíme všetci palce do ďalšieho napínavého alebo radšej už len pokojného života.

Rozlúčka bez fanfár

Koncom apríla k nám prišla spolu s jarným oteplením aj hokejová horúčka. Celé Slovensko i fanúšikovia ostatných krajín sa zmobilizovali, aby podporili snaženie svojich hokejistov na vrcholnom fóre, na majstrovstvách sveta. Najlepšie manšafy sveta mali 2 týždne na to, aby ukázali svetu, že práve oni sú tí najlepší. Dva týždne plné bojovnosti, odhodlania, víťazstiev a pádov sú už za nami, poznáme víťazov aj porazených, nastal čas bilancovania.

Favorizovaný výber

Účinkovanie našich hokejistov na domácom svetovom šampionáte rozhodne nemožno hodnotiť pozitívne. Ale poďme pekne po poriadku. Do prvého zápasu sme nastúpili dosť ospalo a húževnatých Slovincov sme zdolali po dramatickom priebehu 3:1. Naším druhým súperom bolo sebavedomé Nemcko, ktoré nás odrovnalo precíznou defenzívou a efektívnymi protiútokmi. Vyzdvihnúť možno aspoň morálnu silu našich chlapcov, ktorí sa ani za stavu 0:4 nevzdávali a prehrali napokon tesne 3:4. V poslednom zápase základnej skupiny A si naša reprezentácia zmerala sily s favori-

zovanými Rusmi. Bol to vyrovnaný zápas plný zvrátov, nanešťastie, opäť s nešťastným koncom pre nás. Prehrali sme 3:4 a do osemfinálovej fázy turnaja sme tak putovali bez bodu. Čakala nás neľahká úloha vyhrať aspoň dva z nasledujúcich troch zápasov. Súboj s našimi západnými bratmi z Česka sme prehrali 2:3, a tak sme do duelu s Fínmi nastupovali s vedomím nevyhnutnosti plného bodového zisku. Po kľúčovom výkone sme však nestačili ani na tých a pripísali si už štvrtú tesnú prehru, tentokrát v pomere 1:2. A prekvapenie bolo na svete. Favorizovaný výber nabitý hviezdami sa neprebojoval ani do štvrťfinále, s ktorým ráтали aj najväčší skeptici. Derniérou našich reprezentantov na majstrovstvách sveta bol zápas s Dánskom, ktorý však už nič nevyriešil. Toto stretnutie bolo zároveň aj labuťou piesňou s dlhoročnými oporami slovenskej reprezentácie - s Pavlom Demitrom a s Ľubomírom Višňovským - ktorí si v zápase proti Dánom obliekli dres s dvojkrížom naposledy.

Rozlúčka prebehla dôstojne, vyhrali sme presvedčivo 4:1. Svetový šampionát tak pre reprezentantov hostiteľskej krajiny skončil už týždeň pred svojím skončením a atmosféra majstrovstiev opadla. Vyradovacie boje rozhodli o tom, že majstrami sa druhýkrát v histórii stali hokejisti Fínska, dominanciu severanov striebrom potvrdili Švédci, na stupni víťazov ich doplnili Česi, ktorí si v boji o bronz poradili s Rusmi.

Najvyšší čas niečo zmeniť

Ako teda zhodnotiť vystúpenie našich na domácom šampionáte? Treba povedať, že realita ďaleko zaostala za očakávaniami. Od Hanlonovho výberu sa čakala triumfálna cesta na vrchol, namiesto toho sme sa dočkali jedného tvrdého úderu za druhým. Kritizovať je ľahké, na druhej strane niekto zodpovednosť za totálne zlyhanie nie sú. Preto bol z postu hlavného trénera odvolaný Glen Hanlon, ktorý čelil najväčšiemu tlaku zo strany médií i verejnosti. Slováci sklamali, no nemožno im odoprieť enormné úsilie

a túžbu po úspechu. Práve premotivovanosť v kombinácii s vysokým vekovým priemerom hráčov sa nám stali osudnými. Je potrebné uvedomiť si, že naša stará dobrá zlatá generácia pomaly odchádza a výhľady do budúcnosti nie sú veľmi ružové. Treba sa pozrieť slovenskému hokeju priamo do očí. Tvrdó, nekompromisne! Ak nechceme definitívne zapadnúť medzi priemerných, je najvyšší čas niečo zmeniť...

Prijemné a kvalitné prostredie

Okrem výkonov našich hokejistov musíme hodnotiť aj organizátorskú zložku, keďže našej malej, no hokejovo veľkej, krajine sa dostalo tej cti majstrovstvá sveta organizovať. Usporiadanie tak prestížnej udalosti medzinárodného formátu si vyžaduje profesionálny prístup a systematické riešenia. A práve týmito prívlastkami možno charakterizovať prácu Organizačného výboru majstrovstiev sveta a Slovenského zväzu ľadového hokeja, ktorým sa podarilo vytvoriť príjemné a kvalitné prostredie pre športovcov a ich priaznivcov. Až na pár drobných detailov prebehli majstrovstvá hladko a my môžeme hrdó prehľásiť, že sme sa úlohy usporiadateľa zhostili veľmi dobre a celému svetu sme ukázali, že s nami by sa malo počítať.

Hokejová revolúcia sa nekonala

V neposlednom rade je potrebné pochváliť slovenských fanúšikov, ktorí sa svojou energickou podporou hokejistov postarali o mimoriadne búrlivú športovú atmosféru. Nebyť skorého vypadnutia Slovákov, zrejme by sme Jakub Mati

foto internet, GKM

boli svedkami hokejovej revolúcie. Tá sa nanešťastie nekonala a domáci šampionát sa rozhodne nezaradí medzi svetlé momenty slovenského hokeja.

Majstrovstvá sveta už teraz patria minulosti. My by sme však mali hľadiť do budúcnosti. A tá patrí pripraveným...

Pravý slovenský hokejový fanúšik z našej školy je na hlave dekorovaný Fan klobúkom a na tvári pomal'ovaný štátnymi farbami, pričom v rukách má štátnu vlajku, sprevádzaný šarmatnou (m e n e j v á š n i v o u) fanúšičkou, ktorá v rukách drží niečo dobré pod zub.

Chlieb aj tak lacnejší nebude!

Slovenskóóó! Slovenskóóó! 29. apríla 2011 vypukol v našej krajine pravý hokejový ošiaľ. Zo všetkých kútov Slovenska sa ozývalo povzbudzovanie. Konečne sa niečo veľkolepé dialo aj u nás – na Slovensku. Konečne sme zažili pravú nefalšovanú atmosféru MS u nás doma.

Cestári opravili cesty, ulice nám spríjemňovali (a našťastie ešte stále spríjemňujú) kvetinové záhony, VPP - čkári dostali fušky – pouličný zber odpadu, staré budovy sme oblepili reklamami a tí smradľaví a špinaví úbožiaci zaberali Malinovské kasárne. Vcelku to bolo aj dobré, nie? Pravdou je, že by som sa radšej dostala do Bratislavy za 3 - 4 hodiny novopostavenou diaľnicou, ako sledovala zápas zo zrekonštruovaného 90 – miliónového (pozn. red. – suma je uvedená v €), prirodzene, bratislavského štadiónu! „Aj tak sa všetci naháňajú za jedným pukom!“ Alebo ďalšia mnou používaná hláška: „Chlieb aj tak lacnejší nebude!“

Cestári opravili cesty, ulice nám spríjemňovali kvetinové záhony, VPP - čkári dostali fušky – pouličný zber odpadu, staré budovy sme oblepili reklamami...

Hoci nie som veľkou fanúšičkou hokeja, na celej tejto spoločenskej udalosti vidím aj čosi pozitívne. Svetu sa opäť pripomenie, že existuje niečo ako „Slovensko – Slovakia“ a nie „Čechoslovensko“ alebo podobné nezmysly. Najviac ma irituje, keď si nás – Slovákov – mýlia so Slovincami...!

Majstrovstvá nám ponúkli možnosť zoznámiť sa s ostatnými kultúrami, precvičiť si angličtinu so zahraničnými turistami a možno si aj trochu zašpásovať.

Ako hostitelia sme sa poriadne vyzbrojili fanúšikovskými suvenírmi. Čo hovoríte na tie automobilové vlajočky? A čo tie „ponožky“ na „späťákoč“? Mne to skôr pripadá, akoby sme autu zapchávali uši, no jeho vnútorný hlas mu nedovolí ignorovať svet, keď si tú vznešenú naháňačku pustíme ešte aj z rádia!

Koniec koncov, hokej bol, je a aj bude. To, či raz prídem na chuť tejto hre, je otáznne. Možno si pozriem nejaký zápas celý, (ak pri ňom nezaspím ako zvyčajne), ale určite si kvôli tomu nevyziapem hrdlo a nepomaľujem telo! Alebo áno? Veď – my sme tu doma!

„Zazobaj! Zazobaj!...“

The Pastels Fashion Show, Billy Barman, Puding Pani Elvisovej, Hex, Polemic, Boban and Marko Markovic Orchestra (SRB), Dramatikz, Stanica Projekt, DNA & Bacil, Haf & Beyuz, Vec a Zverina, HI6, Moja Reč, Glaubic & Haberland, Slam (UK), Toky & Loktibrada, Drahosh & Bennito.

V júni rozihralo Košice viacero koncertov a predstavení. Ja som sa na jednu akciu pod príslubom dobrej zábavy a príjemnej atmosféry vybrala. Už dlho pred jej uskutočnením billboardy hlásali nadchádzajúcu udalosť – T-music city. Druhýkrát v Košiciach – 10. 6. 2011. Celé mesto malo znieť hudbou, mali sa o to postarať tri hlavné pódia rozmiestnené v centre. Jedno pri Morovom stĺpe a ďalšie dve na kúpalisku Ryba. Spolu s kamarátkami a ďalšími stovkami ľudí som sa „natrepala“ do mesta. Atmosféra bola výborná, kapely typu Puding pani Elvisovej účastníkov skvelo naladili, ale túžila som si vypočuť aj iný žáner, preto som neskôr za-

kotvila na Rybe, aby som si vypočula niečo z hip – hopovej scény.

Už tristo metrov od miesta konania bola cesta vydláždená odpadkami rôzneho druhu. Určite však s dobrým úmyslom, ak by náhodou niekto prepočul hlasnú hudbu a zabľúdl. Dalo sa tam nájsť všetko - od rozbitých fliaš, cez prázdne cigaretové krabičky až po rôzne neidentifikovateľné vrecúška. Povedala som si, že to nebude také hrozné a stále som mala chuť tam ísť. Po 150 metroch som vyjdúc zo zákruty uvidela masu ľudí. Pochytil ma mierny strach, netúžila som sa cítiť ako nakladaná uhorka. Najhustejšie

m² sa natlačilo okolo 200, ak nie viac ľudí a každý druhý tam fajčil, takže v tej hmle, čo tam vznikla, som skoro ani nedovidela na pódium. V okolí stagu postávali rôzne partie, väčšina s alkoholom v ruke, len málo bolo takých, ktorí v sebe ešte nič nemali. Najviac ma asi dostala tá hudba. Je možné, že som tam akurát bola v nešťastnej chvíli, ale pieseň obsahujúca dokopy asi 10 slov, z toho spevák spolu s davom každé kričal asi minútu stále dokola: „Zazobaj! Zazobaj!“ Celých 15 minút, čo som sa tam zdržala, som sa sama seba pýtala, čo tam robím? Ale, aby som náhodou niekomu nekrivdila, našli sa

to bolo pod obrovským stanom, v ktorom stálo pódium. Stále premýšľajúc nad tým, či je to naozaj dobrý nápad tam ísť, som ukazovala obsah tašky SBS-károvi a vstupovala na územie.

Hneď po vstupe som obdržala riadny šťuchanec do pleca od okolo sa tlačiacich ľudí, aby mi tam náhodou nebolo dobre. Keďže som sa prišla zabaviť, rozhodla som sa nakuknúť pod stan. To však bola zlomová chvíľa. Pod stan o rozlohe asi 625 Barbora 'Barbi' Bariová
foto internet

tam aj takí, ktorí prišli kvôli ich záľube v hip – hope, zmysluplných textoch a nielen kvôli dobrej zámienke opiť sa a stvárať hlúposti. Úprimne, nie som človek na takéto zážitky, preto je to čisto iba môj subjektívny názor. Pre ľudí, ktorí sa tomu venujú a vidia v tom niečo, to muselo byť úžasné. Uznávam. Ja som však svoj večer zakončila v McDonalde s chickenburgerom v ruke a bolo mi lepšie, ako keby som len tak postávala uprostred blázniaceho sa davu.

Mystický príbeh zakliateho mesta

O 3D filmoch už určite každý počul. Ale ja som mala to šťastie, že som priamo s hercami vstúpila do sveta čarov, kúziel a zázračných bytostí. Mestský park sa totiž opäť po roku zmenil na „scénu“ multimediálneho site - specific predstavenia. Po večeroch zvyčajne mŕtvy park ožil umením.

„Košické imaginácie“ sú novým projektom Staromestského divadla, ktoré zúročilo skúsenosti z desiatich ročníkov festivalu nezávislých divadiel a ponúklo pilotný projekt pre Košice - Európske hlavné mesto kultúry 2013. Záujem divákov a nadšené ohlasy potvrdili, že prezentácia histórie Košíc prostredníctvom site - specific, ktoré predstavilo miestnych a regionálnych umelcov, športovcov, zberateľov a remeselníkov - bola pre všetkých veľkou príležitosťou,

ktorú nadmieru využili.

„Chceli sme ukázať, že to tunajší umelci vedia, hoci o nich mnohí vôbec nevedia...“

Príbeh o nebezpečnej a strastiplnej ceste, na ktorej nechýbalo množstvo rozprávkových stvorení, „vyrozprávala“ stovka účinkujúcich. Väčšina z nich boli domáci. „Chceli sme ukázať, že to tunajší umelci vedia, hoci o nich mnohí vôbec nevedia,“ povedala šéfka projektu Ľuba Blaškovičová. Tá do parku vytiahla súbory z nášho regiónu, ktoré na medzinárodných podujatiach žnú jeden úspech za druhým. Spolu so zahraničnými účastníkmi ponúkli divákovi úžasný zážitok. Dych vyrážala výšková akrobacia, oku lahodilo farebné tieňové

divadlo, žonglérske umenie, obrovské bábky, udivovala ohňová šou či magická šou kúzelníka. Atmosféru dotvárali aj tanečníci a živá hudba.

Svet kúziel a čarov

Košické imaginácie trvali od 7. do 10. júna 2011 a začínali teda vždy od 19.30 hod. dobovým trhom, v ktorom predávali rôznorodé predmety čisto ručnej výroby. Až po zotmení, okolo 21. hod., sa na interaktívnej tabuli zjavilo video o košických strašidelných legendách.

„Mystický príbeh zakliateho mesta“ ohlásil hlásateľ na koni, ktorý obvinil čarodejnicu z kacírstva a hneď na to nasledovalo upálenie ženy. Čarodejník na barlách poveril mladé nevinné dievča, aby dedinu zachránilo. Tak sa dievča spolu s klaunom (pomocníkom) a malým žriebäťom presúvalo k ďalšej bytosti. Muselo prejsť strastiplnú cestu až nakoniec vkročilo do sveta kúziel a čarov. Poľský žonglér, ktorý už má svoj vek, a duo Artens rozsvietili cestu každému okoloidúcemu laserovou šou, ktorá uchvátila všetkých pozorovateľov obratnosťou a precíznosťou pohybov dvoch mladých manželov.

Celé mesto ožilo smiechom a hĺkaním

Po napínavých číslach nastalo pokojné prežitie tanca vo výške na hojdačke, ktorý predviedla akrobatka spolu s ďalším mužom preplietajúcim sa a šplhajúcim vedľa nej na dlhých stuhách. Strach, rozrušenie, pokoj... Cirkusanti na chodidlách, muž na žirafe či boj draka s rytierom vniesli do našich sŕdc radosť a celé mesto ožilo smiechom a hĺkaním. A potom prišiel kúzelník. A nie hocijaký, ale majster ČR - iluzionista Ondřej Sládek. Súčasťou príbehu bol aj japonský umelec Noriuki Sawa, ktorý sa venuje

Kristína 'Kik' Nováčková
foto internet

tieňovému divadlu.

„Cesta za šťastím a splnením ľudských túžob“ bola podľa divákov očarujúca. Zazvonil zvonec a rozprávky bol koniec.

V tomto prípade to bol očarujúci spev opernej speváčky sprevádzaný orchestrom. Príbeh ukončil talent na chodidlách mávajúcí šarkanom s podobizňou nevinnnej bytosti, ktorá zachránila dedinu pred zlými duchmi. Na záver samozrejme (ne)čakaný ohňostroj a vzrušené rozhovory plné dojmov z tohto očarujúceho večera. Už dnes sa tešíme na ďalší ročník, na ktorom by ste nemali chýbať ani vy. Určite neofútujete.

Slnko svieti, voda láka, postavíte

1. Máte počas prázdnin aj nejaké povinnosti alebo je to iba o zábave?
2. Kam sa chystáte?
3. Najobľúbenejšie letné jedlo?
4. Predstava najlepšie prežitého letného večera?
5. Obľúbená letná činnosť?

František Bujňák, 1. A

1. Väčšinou je to iba o oddychu, ale nájdu sa aj nejaké drobné povinnosti – pomoc rodičom...
2. Tak k bratovi na Moravu, k sestre na východné Slovensko, tiež na výlet do Tatier.
3. Uhorkový šalát.
4. Zábavná opekačka v lese spojená so športovou činnosťou.
5. Cyklotúra.

Lenka Baricová, 2. A

1. Iste aj zábava, ale najmä brigády.
2. Iba na kúpaliská.
3. Ja zjem úplne všetko, čo mi príde pod ruku (smiech).
4. Grilovačka s priateľom.
5. Slnenie sa, nie opaľovanie, lebo opaľujú sa iba ošipané po zabíjačke :).

snehuliaka?

Richard Ižol, 2. A

1. Hlavne nejaké brigády, ale aj zábava.
2. Cesta hlavnými mestami Európy.
3. Jahody, ryby.
4. Na „lehátku“ s ľadovým drinkom v ruke.
5. Chodenie von s kamošmi.

Iveta Tomková, 3. A

1. Musím poupratovať dom, ale budem aj animátorkou na dvoch táboroch.
2. Tento rok asi nikam, keďže všetko je v rozmedzí júl – august.
3. Ovocie, v lete mi nechutí veľmi jesť.
4. Príjemný večer strávený s priateľmi.
5. Kúpanie.

Šimon Javornický, 2. A

1. Viac povinností - budem napríklad animátorom v tábore.
2. Pôjdem na púť do Levoče, jeden tábor, druhý tábor, Hrebeňovka - cyklovýlet, ďalší tábor, výlety...
3. Langoš so syrom a kečupom, ale zjem všetko.
4. Dakde v paži v prírode pri ohni s gitarkou (smiech).
5. Spanie (smiech), ale nie, pobyt v prírode.

Festivaly 2011

V nasledujúcich letných týždňoch sa určite nikto nebude nudiť. Každého čakajú dovolenky, rôzne akcie, ale aj mnoho hudobných festivalov – a tým mnoho myslím naozaj mnoho. Aby ste sa v nich lepšie zorientovali prinášame vám podrobný prehľad najznámejších z nich.

TOPFEST

Kedy: 1. - 2. júla

Kde: areál oproti Zelenej vode
pri **Novom Meste nad Váhom**

Cena: 25€ v predpredaji, 50€ na mieste

Hviezdy: **Saxon, Wanastové Vjeci,**
Kabát, Horkýže Slíže

TOTO JE HIP-HOP 2011

Kedy: 1. - 2. júla

Kde: areál vodných športov Lodenica **Piešťany**

Cena: 22€ v predpredaji, 50€ na mieste

Hviezdy: **Ice Cube**

FUN RÁDIO DOHODA

Kedy a kde: 2. júla Zemplínska Širava,

16. júla Banská Bystrica,

30. júla Kamenný Mlyn
pri Malackách,

13. augusta Aquacity Poprad

Cena: 9,90€ v predpredaji

Hviezdy: **Horkýže Slíže, IMT Smile,**
Desmod

Dobry festival

Kedy: 2. - 3. júla

Kde: letné kúpalisko Delňa v Prešove

Cena: 19€

Hviezdy: Skunk Anansie, IMT Smile, Alkehol, Horkýže Slíže, Gladiátor, Heľenine oči

ORANGE JOJ MUSIC SUMMER

Kedy a kde: 8. - 9. júla Domaša,
22. - 23. júla Ružiná,
5. - 6. augusta Duchonka,
19. - 20. augusta

Cena: 15,90€

Hviezdy: IMT Smile, Desmod, Zuzana Smaťanová, Richard Müller, Verona

Bažant Pohoda

Kedy: 7. - 9. júla

Kde: letisko pri Trenčíne

Cena: Št+Pia+So 69€ v predpredaji, 89€ na mieste

Sobota 59€ v predpredaji, 69€ na mieste

Hviezdy: Portishead, Moby, Pulp, Madness, M.I.A., Lamb, Santigold, Magnetic Man, Public Image Ltd, Nederland Dance Theater II.

CampFest 2011

Kedy: 7. - 9. júla

Kde: letné kúpalisko Delňa v Prešove

Cena: 25€ v predpredaji, 30€ na mieste

Štvrtok 7 €, Piatok 13 €, Sobota 16 €

Hviezdy: Rend Collective Experiment (NI), Verracruz (UK), Muiyiwa and Riversongz (UK), BOSH (NI), eSPé, Jenó's brothers, Tretí deň

THE PACIFIC

Dlho očakávaný projekt Stevena Spielberga a Toma Hanksa, ktorý hovorí o vojne Pacifiku je najdrahším seriálom všetkých čias.

Pacific je názov 10-dielneho miniseriálu, ktorý sleduje odyseu troch amerických vojakov bojujúcich počas 2. svetovej vojny v Tichom oceáne, v známom Guadalcanale na Šalamúnových ostrovoch. Zobrazuje hrdinské činy, veľké gestá, ale aj dopad vojny na ľudské osudy. Svojím psychologickým prístupom stavia na istotu. Písanie listu, sprevádzané vnútorným monológom, sa môže zdať niekomu kliše, ale svoju úlohu spĺňa. No možno by to chcelo štipku originality. Dobre je zobrazенý vplyv vojny na samotných vojakov, napr. posledná epizóda,

kde jeden z hlavných charakterov váha, či má zaklopať, keď prichádza domov. Je zaujímavé sledovať premenu postáv.

Zo slušného chlapčeka sa stáva tvrdý chlap, ktorý si nekladie servítku pred ústa, inteligentný a hlboko veriaci profesor, začína viniť Boha za to, čo dopustil.

Vlastenectvo je pocit, ktorý sa nedá prikázať ani nanútiť. Je to niečo, čo človek musí cítiť vo svojom vnútri a veriť tomu. To sa zaiste vzťahovalo aj na amerických vojakov, dobrovoľne prihlásených do služieb americkej armády. Išli tam s cieľom brániť svoju vlasť a bojovať proti nepriateľovi.

Brutalita, pocity strachu a úzkosti, striedajúce sa s prchavou eufóriou z víťazstva a celkové emócie, skvele pomáhajú

dotvoriť atmosféru. Podčiarkuje ju skvelý soundtrack od známeho Hansa Zimmera, ktorý znova dokázal svoje kvality. Na produkcii sa podieľali veľikáni strieborného plátna - Tom Hanks a Steven Spielberg - čo vidno aj na konečnom výsledku. Celkový dojem možno trochu kazia úvodné epizódy, ktoré sa odohrávajú potme. Brutalita, pocity strachu a úzkosti, striedajúce sa s prchavou eufóriou z víťazstva a celkové emócie, skvele pomáhajú dotvoriť atmosféru. Podčiarkuje ju skvelý sound-

track od známeho Hansa Zimmera, ktorý znova dokázal svoje kvality. Na produkcii sa podieľali veľikáni strieborného plátna - Tom Hanks a Steven Spielberg - čo vidno aj na konečnom výsledku. Celkový dojem možno trochu kazia úvodné epizódy, ktoré sa odohrávajú potme.

Ak máte radi vojnové drámy, plné pohnutých osudov ľudí, ktorých postihla vojna, scény plné emócií, napätia a neprekáža vám trochu krvi, odporúčam siahnuť po tejto ságe. Stojí to za to.

Sen vs. skutočnosť

Spomienky stále mám a rada si ich schovávam. Teplo domova - pocit známy mojím túžbam, myšlienkam, snom... Obyčajné sny, či už splnené alebo nespĺnené, má každý z nás. Môj sen je taký nezvyčajný, ale prostý.

Cesta, po ktorej som celé štyri roky kráčala, sa začala na GKM. Mala som predstavy, ilúzie a nepríjemný pocit v bruchu. Aké to bude? Zvládnem gymnázium? Aj ja som patrila medzi tých „zelenáčov“, ktorí neverili v silu triedy a milých učiteľov. Opak bol, samozrejme, pravdou. Skvelí spolužiaci, zhovievaví učitelia, príjemné školské prostredie a nespočetné množstvo nezabudnuteľných spomienok. Aj obavy, strach, učenie, depresie, nazývané ako „mučenícke“ dni, boli súčasťou. Áno, všetko sa vykryštalizovalo do jedného pekného príbehu zapísaného v mojom srdci. Spomienky a slzy v očiach ma nútia zamyslieť sa hlbšie.

Celá škála zážitkov

Rodinný duch. Vďaka nemu sa tu rada vraciam a snažím sa nepodliehať „panike“ – nostalgii. Ani teraz pre mňa nestráca na sile. Je ho tak veľa, až si niekedy prajem, aby sa dostal ďalej než za bránu školy. Prekročiť prah znamená veľa. Mysľou mi prebehne celá škála zážitkov. Akoby to bolo včera. Nesmelá, neskúsená

som kráčala po tej istej chodbe ako dnes. Pozdravila sa školníkoví, usmiala sa na upratovačky a ponáhľala sa do triedy za spolužiakmi. Bežný ranný stredoškolský rituál. Ako veľmi si ho túžim zopakovať. Neveríte mi, čo? Ani mne samej sa nechce veriť. Príde čas, keď aj vy uveríte :).

Čaro milých slov

Povzbudzujúce privetivé slová učiteľov mi veľmi chýbajú. Koľko sme sa napočúvali „tárania“ o tom, akí sme nezodpovední,

lajdáci, dobrí, šikovní... Až teraz to človek dokáže naplno oceniť. Slová majú cenu zlata! Žiak, človek...aký hlúpy tvor! Väčšinou všetko, čo sa mu dáva na „zlatom podnose“, neuznáva. Je mu to cudzie, neprístupné a hlavne nie „IN“. Občas som sa aj ja sprá-

vala tak, akoby sa ma to netýkalo. Ved' každý „normálny“ žiak nebude so všetkými súhlasiť. Sukne pod kolená, žiadne veľké výstrihy či piercingy v školskom poriadku neboli lákadlom, ale čaro milých slov učiteľov malo veľký význam. Často si na ne spomeniem.

Review

Dovolím si zacitovať moju spolužiačku Veroniku Pálovú: „Naši učitelia nám vštepili nielen vedomosti, ale dali nám aj kúsok zo seba. Úsmev na ich tvárach bol osobný.“ Vystihla to presne. Gymnázium sv. košických mučeníkov ako jedno z najmenších gymnázií na Slovensku, sa nemusí v porovnaní so zvučnými školami za nič hanbiť. Hovorí sa: „Čo je malé, to je zlaté.“ Nielenže tu vládne priateľská rodinná atmosféra, ale ani skvelé úspechy žiakov sa nedajú prehliadnuť.

Výlety, plesy, imatrikulačné večierky vedeli vždy našu triedu utužiť. Mám obrovské šťastie, že som mohla spoznať ľudí, ktorí obohatili môj život. Stredná škola mi okrem vedomostí, skúseností dala oveľa viac – dala mi priateľstvá. Bez priateľa je človek ako bez duše. Keď mi bolo ťažko, keď som bola bez nálady, stále pri mne niekto bol. Potrebovala som počuť, že to bude dobré a že po búrke vyjde slnko. Našla som radu, pochopenie, „svetlo“ nielen spolužiakov, ale aj učiteľov.

Najlepšie rozhodnutie v živote

Nedá mi nespomenúť hodiny slovenského jazyka. Vždy som mala vzťah k literatúre a k rétorike. No, najradšej som sa nechávala unášať krehkým básnickým slovom našej slovenčinárky. Doslova som „hltala“ jej umelecké prejavy, z ktorých som čerpala inšpiráciu. Mojm najväčším útočiskom bola kaplnka. Tam som našla to, čo som potrebovala. „Vydýchnuť“ z hektického kolobehu týždňa a načerpať nové sily a pokoj pre nasledujúce dni. Silno pochybujem, dokonca viem, že na nijakej inej škole by som sa o niekoho tak silno oprieť

Miroslava 'Mia' Zátorska

foto autor

nemohla. S odstupom času môžem s istotou konštatovať, že som urobila jedno z najlepších rozhodnutí v mojom živote, keď som si podala prihlášku na toto gymnázium. Nechcem, aby to vyznelo ako „kliše“, ale každý deň na akademickej pôde, sa presviedčam o pravdivosti mojich slov. Všeobecný rozhl'ad a vzdelanie, nadobudnuté za štyri roky, kúsok po kúsku využívam každý deň. Vysoká škola je už o inom. Ale budem sa opakovať. Vybrala som si to, čo ma baví, takže pochopiteľne, správne. Držím palce vám, milí maturanti, aby ste si aj vy zvolili správnu vysokú školu!

Je zvláštne, ako aj po dnešnej návšteve pociťujem, že tu ešte stále patrí. Dokonca pri čítaní Quo vadis rozmýšľam, čo by sa dalo podniknúť. Žiaľ, už sa nestane nič, čo by som si priała, aby sa dalo naplniť. Pevne dúfam, že dvere (nielen) pre mňa budú vždy otvorené a že ma GKM opäť pozve na „šálku kávy.“ :)

Veľké nohy, veľké srdce, veľké ústa

Michal Rovinský. Ex - študent nášho gymnázia, bývalý zástupca šéfredaktora, skvelý recitátor, konferencier, nádejný žurnalista, človek, s ktorým sa nikdy nenudíte a na ktorého nikdy nezabudnete.... alebo ako sám o sebe vraví: „Veľké nohy, veľké srdce, veľké ústa“ :). Aj po rokoch si na nás v dobrom spomína, zdieľa s nami radosť z úspechov a smútok z prehier. A o tom, aký z neho bude žurnalista po vyštudovaní Mediálnych štúdií a žurnalistiky na Masarykovej univerzite v Brne, posúďte sami.

Drahí a milí budúci kolegovia! Moje meno je Mišo Rovinský a pár rokov dozadu som

chytal Škorvánkovej korely v tej istej budove, kde teraz skladáte maturitu či hráte karty vy :). Dúfam, že folklór pretrvá a ja si raz opäť zahrám sedmu do kríža v lavici na GKMKE. Váš školský časopis Quo vadis získal ocenenie za poctivú prácu, a to je dôvod, prečo chcem vyplývať trochu tlačiarskej černe.

Po dobrom brnianskom utopencovi

Osobne mi Quo vadis chutí po dobrom brnianskom utopencovi. Že prečo? Kombinácia priestoru na autorské vybúrenie a prístup jednej pani slovenčinárky ma po tri roky nútili k tomu skladať skúšky na vysokú školu do metropoly južnej Moravy. Predsavzatie bolo – dostať sa na žurnalistiku. Podarilo sa a som za to vďačný. Že komu hlavne? Jej kalokagatická menovkyňa z čias dávno minulých zapríčinila pád Tróje. Skupina Taktici o nej zas nemiestne spievala, že je celá zelená. To je prosím pekne číra lož. Ja

som mal tú česť pani učiteľke Čižmárovej štyri roky odovzdávať diktáty s hrúbkami ako svet. Môžem zodpovedne prehlásiť, nie je zelená. Je blondínka :). (Nie aby ste si z toho robili randu!)

Štúdium za hranicami...

...alebo pokoj od rodičov

Fiktívny list reálnym rodičom, pripojený k tomuto článku, je verným opisom udalostí, ktoré zažívate po príchode do cudzieho mesta. S troškou šťastia narazíte na zopár známych. Nižšie spomínanému Úvodu do žurnalistiky predchádza hneď niekoľko veľmi potrebných Úvodov. Úvod do českej SIM karty, Úvod do menzy, Úvod do školského informačného systému či veľmi populárny Úvod do mestskej hromadnej dopravy. Tieto nepovinné predmety sú vo vašej vlastnej réžii a aj keď ide o dosť náročné prednášky kombinované s testami, neprinesie vám to žiadne kredity. Kredity sú mimochodom také veci, čo zbierate za úspešne ukončené predmety. Systém jednoduchý a prehľadný.

V prípade, že nepoznáte v Brne ani jednu malú dušičku (čo je pri počte slovenských študentov prakticky nemožné) neváhajte sa obrátiť na prvého človeka, ktorý vám je sympatický a „hutori“ aspoň tak, ako Fero z Áčky. Partie ľudí, ktorých okrem lásky k Alma mater spája aj miesto trvalého bydliska aspoň na úrovni mesta, sú veľmi častým javom. Preto neváhajte vyraziť za skúsenosťami hoc aj do prvej väčšej dediny za hranice. Len pozor! Je možné, že vám prvé dva týždne budú kolegovia bezmyšlienkovito prikyvovať na všetko, čo povieť. Hold, napozerali sme sa viac animákov a filmov s českým dabingom ako sestry/bratia za humnami.

Ahoj mami,

tak som tých sedem hodín cesty do Brna v autobuse prežil. Nakoniec to nebolo také zlé. „Autoušky“ mi celú noc nosili „kelimkovú“ čokoládu a, dokonca, sme sa pozerali aj na film. Policajní akadémiu 4 si pozriem vždy rád a s chuťou. Len mi akosi brní pravá noha. Pozostatok stresu, kedy som podvedome pri každom vodičovom manévri stláčal brzdu? Je to možné, len ocko mi stále nezaplatil ten vodičák, tak neviem či som nás virtuálne aspoň dvadsaťkrát nevybúral.

Život tu je zatiaľ fajn. Jedla v menze zdá sa zložila zbrane a nebude útočiť. Dúfam v podobné sympatické správanie aj u plesne na internáte. Aby som nezabudol. Spoluživajúci dostávajú od rodiny každý druhý týždeň košík jedla. Koláče, jablká, brozno, či starší aj liter slivky. Tak na to doma myslíte, nech sa nemusím hanbiť. Lepšia by bola, samozrejme, dedkova hruškovica.

Musím sa pochváliť. V škole som bol tento týždeň na každej jednej hodine. Dokonca som na Uvode do žurnalistiky aj zaspal:)! „Strašná vanda“, čo ti budem hovoriť. Spoluživáci, alebo ako nám prízvukujú tetušky na študijnom oddelení či profesori, kolegovia, sa zachovali naozaj bratsky - ľudsky. Pred tým, ako ma profesor vykázal z posluchárne, mi stihli cez môj notebook na Facebooku zapísať stenu odkazmi kadejakými nechutnosťami. Samozrejme s komentárom: „Dáči sa mi“ či „Mám rád“.

Mať ovi napíšem, nech si už zvykne, že som d'aleko a nemá zvonit' každý večer, či som doma. Nedostal sa na školu, tak má ešte prázdniny.

Tak sa majte krásne, mám Vás rád.

Mišo

P.S.: Prosím Ťa, nezabudni mi do viedneho poslať peniaze. A prítlač. Spokojne aj o stovčku :).

THE LAST ISSUE

Od chvíle, keď som sa ujal miesta vedenia rubriky módy, uvedomil som si zodpovednosť za všetko, čo sa v časopise pod mojím pseudonymom uverejní. Dnes, po 2 rokoch skúseností, ktoré mám za sebou, spomínajúc si na úvodný výrok v prvej rubrike o tom, ako dokáže jediná modelka zachvatiť väčšie masy ako „obyčajný“ hasič, píšem posledné

VOGUE SLOVAKIA

subjektívne ovácie z obdobia Jar / Leto 2011.

Móda nikdy neskončí. Koniec je stále novým začiatkom a začiatok novým koncom.

JAR / LETO 2011 GIVENCHY

V skratke by ste si túto značku zapamätali vždy, keď si predstavíte francúzskeho bohémneho rebela. Hlavný návrhár RICARDO TISCCI, známy úzkym priateľstvom s bývalou riaditeľkou francúzskeho VOGUE, CARINE R. ROITFELD, vytvoril psycho - gotickú, maskulínou - ženskú kolekciu. Hlavnou inšpiráciou sa stala téma upaľovania bosoriek z mesta Salem, gotický temný vzhľad modeliek dopĺňal smrteľne biely dekadentný make - up a otvorené topánky. Ako prvé som si všimol nápadné použitie farieb - čiernej a bielej. Vesty, úzke rúrkové nohavice, skrátené saká s dĺžkou po rebrá - na všetkom sa mihotali zvieracie leopardie vzory. V horúcom lete si vyberte čierne šortky z najprírodnejšieho materiálu, na ne si oblečte čiernu šifónovú transparentnú sukňu s dĺžkou až po zem. Ochladí a zabráni, aby vás slnko spálilo. Na môle pôsobilo čarodejnícke posolstvo trochu sexi, vesty mali na hrudi vyšité hrubé krucifixy a dekorácie z luxusných strieborných zips-

po sukne; psychologicky ťaživú kolekciu odľahčil prívál ženskejších volánov vychádzajúcich z množstva zipsov dokonale umiestnených na bokoch, na poprsí, skrížene, horizontálne a vertikálne na trupe.

CHANEL

Človek by si nezvykol myslieť, že sa táto značka dokáže inšpirovať témami z prostredia „l'avante garde“ skorých 60 – tých rokov. Prvý model akoby udal tón celej (80 - dielnej) prehliadke. Klasické kostýmy z tvídu dostali nový ráz nedokončeným vzhľadom; volány na šatách boli chaoticky usporiadané, rifle „dekorované“ čipkou vytvorenou z dotrhaných vrstiev denimu; saká s trištvrtovými rukávmi niesli kožušinový alebo operený lem. Celkovo, po mnohých

smutných sezónach, sme sa konečne dočkali omladenia značky. Mladistvé šaty línie A, typické pre obdobie 60 - tých rokov z tvídu, boli ozdobené čipkami tak jemnými, snád' utkanými z pavučiny. Pokúste sa vnímať návrat do rokov 60 - tých, obdobia chlapčensky pôsobiacej Twiggy a vzniku šokujúcich minisukní.

Comme des Garçons

Skúšali ste už niekedy obrátiť šaty naopak, obliecť si ich a vyraziť do divadla? Návrhárka tejto značky Rei Kawakubo by vás obliekla do šiat s vyťahavými rukávmi trčiacimi zo zadného dielu, do bieleho „lekárskeho“ kabáta z prírodného materiálu s čiernym pásom kože cez ruky. Rei – nekonvenčná, unikátna a bezhraničná. Jej originalita

miešajúca sa s gurážou stojí v priamej opozícii voči komerčným značkám. Balansuje s nenositelnosťou a často odpornosťou svojich modelov. Avšak, po tom ako ju kritika obšypala chválou, sú na rade zložiti zákazníci.

Predajnosť vytvára úspech, úspech hviezdy. Mňa dostali čierne akoby mäsiarske šaty krátkeho strihu s tvrdým hrubým opaskom. Využité bolo aj vrstvenie viacerých šiat cez seba, kabátov cez saká – kolážovou formou spojila viaceré saká, čo symbolizovalo syndróm rozvojenej osobnosti. V zdanlivom chaose sa vynáralo množstvo

elegancie síce nedbalej, ale určenej pre náročnejšieho, nie povrchného zákazníka.

BALENCIAGA

by Nicolas Ghesquiére

Dostať pozvánku na prehliadku BALENCIAGA, sa rovná audiencii u kráľovnej Alžbety II. Táto pocta sa dotýka len určitého okruhu dôležitých ľudí. Na začiatku prehliadky som ostal šokovaný, nečakal som rýchlu chôdzu akejsi chlapčensky – drzo pôsobiacej modelky v listových šatách z umelej kože, na ktorej bol aplikovaný vzor kohútej stopy. Modelky nemali žiadne podpätky, ich topánky pripomínali punkovú obuv. Nasledoval kokónový tvar šiat, pôsobil pevne, a ak by ste čakali, že povieť

športovo, tak ste vedľa! Nicola-
sov tím vytvoril druh kolekcie, keď
viete, že to, čo sa navrhne, bude
nositeľné, nekomerčné, unikátne a
absolútne CHIC (elegantné)! Jednot-
livé plastické odevy boli kombiná-
ciou stretu ručnej práce a techno-
logických inovácií. Kratšie sukne s
hrubým opaskom sa objavili spolu s
„hippie“ kvetovanými blúzami. Moja
prvá reakcia bola: „DETI KVETOV,
KTORÉ SEM PRIŠLI ODNIEKIAŤ
Z ROKU 2069.“ Atmosféra prehliad-
ky bola taká jasná, vždy o pár dekad
v budúcnosti vpred, no prístupná
dnešnej žene. Na dlho očakávanú
jar si pripravte širšie trištvrťové
čierne nohavice s nízkym sedom a
zapínaním na ľavý bok, jednoduchú
klinicky bielu blúzu zbavenú rukávov
a minimálny make - up.

Yves Saint Laurent

Nepoznám viac francúzsky pôso-
biaci módný salón, ktorý by mohol
aj po toľkých zmenách a ranách stále
ponúkať kvalitné odevy. Začiatok
udal smer v antickej minulosti –
znenazdajky sa objavili helénske
ženy s ťažkými zlatými kruhmi v
ušiach, strnulá a biela tvár mode-
liek, ich starogrécky účes a jaga-vé
krvavočervené pery pripomínajúce medúzy.
Ako prvý sa objavil biely trenčkot, sukňa s
predným vrekom končiacim rázporkom.
Smokingové šaty v kombinácii s predĺženými
líniami 40 - tych rokov a farby grafitu, uhlia
a ónyxu, také čierne ako sama noc. Ak
obľubujete blúzy s balónovými rukávmi,
nohavice s vysokým pásom a zlaté doplnky,
stavte sa u Yvsa v Paríži. Bude to stáť za
to. Dufflecoat (čiže kabát siahajúci nad ko-
lená s dvojradovým zapínaním) v parížskej
modrej bude snáď najpredávanejším kusom.

Na prvý pohľad bol celkový LOOK pre-
hliadky sexi, no po dôkladnom prieskume
a konzultáciách s ľuďmi z okolia blízkeho
zdroja návrhára, vnímame omnoho viac prí-
nos pre súčasnú nositeľnú módu. Letné vo-
lánové šaty z ľahkého šifónu vo farbe vína
z Bordeaux, typické volány pohrávajúce sa
s témou kočovných cigánov a nostalgická
farba tyrkysu, ktorú ako prvý použil pán
Yves, vybudovali zo značky YSL titánový
podnik s ukázkovou tradíciou a kvalitným
remeslom.

In memory of Alexander McQueen

„Je to niečo zlovestné, niečo totálne biologické v tom, čo robím – súčasť mojej tvorby. Je iba mojou vecou, ako robím svoju prácu. Myslím, že je v nej veľa lásky, skôr melanchólie. Samozrejme, cítim aj smútok, ale je to romantický smútok. Pripúšťam, asi som dostatočne melancholická osoba.“

„Chcem toho ešte veľa dosiahnuť. V mojej hlave nie je žiaden priestor pre uspokojenie!“

„Milujem moment, keď môžem ľudom opantať mysle. Je to vzrušenie. Viete, iba tých 20 – 30 minút cez prehliadku ide o spontánnosť, tu a teraz.“

„Zvysoka (****) na ľudí, ktorí mi nerozumejú a z tohto dôsledku ma ohovárajú a šíria špinavosti. Pisali, že podporujem mysogíniu (zotročovanie až znevažovanie jemnejšieho pohlavia), je to blbosť, veď som vyrastal s tromi sestrami.“

VYMYSLEL: tzv. „BUMSTERS“ – nohavice extrémne nízkeho sedu, s čiastočne odhaleným zadkom. Boli predchodcami dnešných „bedrových nohavíc“.

Na prehliadke z roku 1992 bola modelka v bielych šatách postriekaná farbou zo strojov, ktoré sa používajú na farbenie karosérií Fiatov.

Pred prehliadkou v NY, ktorú mali podľa odporúčania meteorológov zrušiť, zavolaal Alex samotnému starostovi New Yorku a bez ostychu mu adresoval pár slov: „Počuj, ak mi dáš pol milióna libier, tak prehliadku zruším. Ale v žiadnom prípade nemienim premárniť ani jediný cent zo svojich peňazí! Show bude a ty s tým nič nespraviš!“

Ked' F1 bola predvolaná na vatikánsky koberček...

Maliar po dokončení obrazu odstúpi trochu dozadu. Takto získava pohľad na celkovú kompozíciu. Ján Pavol II. sa vzdialil od svojho pozemského diela pred šiestimi rokmi. A pred týždňom bol zaňho ocenený titulom „blahoslavený“. Prečo bol pre mňa hrdinským umelcom už skôr?

Spomínam si, keď sa k nevládnemu pápežovi „doväčoval“ tím Ferrari. Boli tam Schumacher i Barrichello. „Vaša prítomnosť mi dáva oporu v presvedčení, že šport je nevyhnutný v terajšej spoločnosti. Cirkev považuje športovú aktivitu, kde sú dodržiavané pravidlá, za skutočný nástroj výchovy, zvlášť pre mladú generáciu...“, povedal pápež zúčastneným. Michael Schumacher, sedemnásobný majster sveta, vtedy s dojatím konštatoval: „Je to silný zážitok a je ťažké opísať, ako sa cítim. Naozaj to je čosi zvláštne, získať pápežov pozdrav. Zvlášť bolo krásnym zážitkom vidieť jeho silu.“ Nuž Ján Pavol II. priťahoval všetkých, nielen skupinu privilegovaných. Rovnako oceňujem jeho podiel na odstraňovaní politických ideológií. Pápež ich dobre poznal, jasne pomenoval a – čo je dôležité – nebojoval proti nim ďalšou ideológiou. Toto dnes potrebujeme počuť.

Aby naša viera neskončila pri pekných heslách a vonkajších slávnostiach prvomájového typu. Nestačí len zameniť obrazy vodcov za fotku pápeža, heslá za zbožné citáty a marxistické prednášky za súbor právd viery. Jednoducho, kaplnka, kde uložili telo Jána Pavla II., sa nemá stať kultovým miestom ako v moskovskom mauzóleu.

To sa nestane, ak sme si privlastnili Wojtylovu víziu. V nej má pevné miesto zmŕtvychvstály Kristus, ktorý podľa apoštola Pavla požíva

„hľadať to, čo je hore. Kde Kristus sedí po pravici Otca.“ Práve tam s istotou bolo jedno miesto obsadené. A splnili sa slová, ktoré vyriekne pápežský ceremoniár, keď cez tvár mŕtveho rímskeho biskupa rozprestrie biely hodvábný závoj: „Nech tvoja tvár, ktorej sa už odňalo svetlo tohto sveta, zostane naveky ožiarená pravým Svetlom.“

Autor je publicista a katolícky kňaz

Zhasol maják

Zhasol maják.

Aj scéna oceánu je už prázdna.
A nech ti je akokoľvek vzácna
táto samopašná krása,
potrvá len do búrky.

Zhasol maják.

Človek rozsvetuje hviezdy – figúrky,
ktoré Boh vodí
nitkami svetelných rokov po oblohe.
Pamätaj,
vždy stojíš len na jednej nohe,
Keď chceš chápať ako funguje večnosť.
Moderatio in omnia –
striednosť,
môj drahý človečik,
striednosť v poznaní.
Aj oceán sa ti zdá nekonečný,
aj vesmír – keď ťa nikto nechráni,
keď ťa nikto neruší v nadčlovečích
myšlienkach.

Zhasol maják.

Opantáva ťa zaoceánsky strach.
Krúti sa ti hlava z výšky,
v ktorej si nad dnom mora.

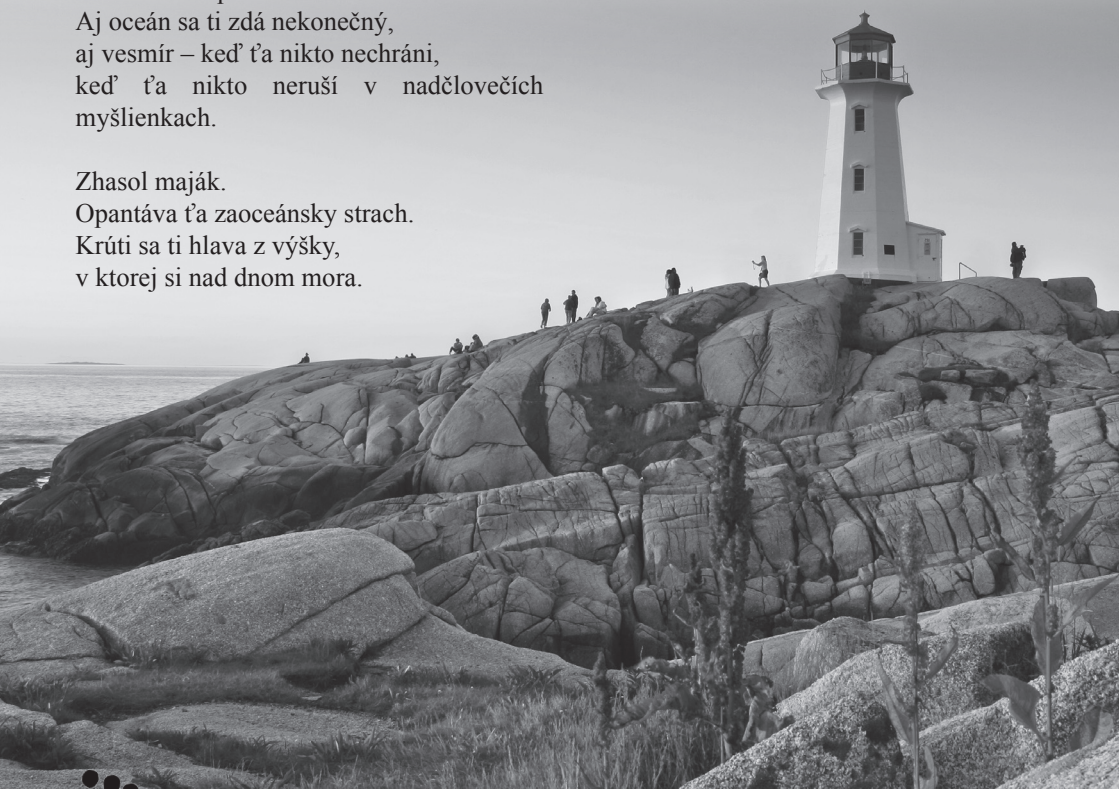
Zhasol maják.

Ťažko sa ti žije vlastná diaspóra.
Duša roztratená v skladačke tvojho tela.
Nevieš, čo chceš viac, či pozemské, či
večné.

Lenže tvoja duša uvidela
nebo túliace si zem.

Zhasol maják.

Ty si ostal sám.
Aj scéna oceánu je už prázdna.
Tak si vyber jednu zo svetových strán.
Všetky sú tvoje...

Padá sneh

Padá sneh...
potichu nehybný...
a ja, človek neľudsky omylný,
precitám...

Ukladám na papier
slzy, ale z atramentu –
súčasť tichého regimentu...
...bijú na tympan

myšlienky, paličky bubeníka,
budia vo mne nepokoj,
a hoci bojujem, stoj čo stoj,
občas zakopnem...

Samota je kalich
sladkého vína,
Pierotova nešťastná Kolombína...

Milujem...
Ťa...

Gardošiny

Na nemčine píše p. uč. Kohn na tabuľu:

In zweiten Stock *(na druhom poschodí)*

Noel: „Poschodový Fernet???“

p. uč. Guteková: „Áno, nie každý tu je tak mimoriadne nadaný. Iba niektorí sú tu mimo a riadne!“

p. uč. Guteková po Dávidovej odpovedi: „Prečo ste sa neučili?“

Dávid: „Ta nevyšlo...jój, ta sme mali veľa učenia...“

p. uč. Čurillová: „Tak... Čo si ešte povieme?“

Tomáš: „...že Santa Claus neexistuje!“

Lukáš: „Čóó?! Niééé...“ :(

Hodina angličtiny:

p. uč. M. Čižmárová: „Čo by sme mali urobiť na prvom rande?“

Dávid: „Prísť!“

Hodina geografie pri diktovaní známok

(vo väčšine prípadov to bolo za 5)

Pongy: „4!“

Dávid: „Nóóó, niekto sa učil...“

Hodina nemčiny:

Dávid: „Pani učiteľka, vy povedzte, ja im to preložím.“

p. uč. Kohn: „Surfst du gern im Internet?“

Dávid: „Chcete ísť na obed teraz alebo potom?“

Na hodine chémie:

p. uč. Čurillová: „No podťe niekto odpovedať.“

Miška: „Môžem ísť ja?“

p. uč. Čurillová: „No podť.“

Dávid: „Mám ťa rád, Miška, nech ťa Boh žehná!“

Hodina nemčiny:

p. uč. Juhásová: „Tomáš, prelož, že si Lukášov najlepší priateľ.“

Tomáš: „Tomas ist die beste Freundinen von Lukas.“ *(najlepšia priateľka:)*

p. uč. Juhásová: „No ale tak dohodni sa sám so sebou, že čo si...“

p. uč. Guteková vysvetľuje na matematike negáciu výrokov: „Filipovi sa páči dievča, a nie je blondínka alebo Filipovi sa nepáči dievča, a je blondínka.“

Miky: „A keď je blondínka, ale nie je dievča???“

Experimenty na chémii

Noel počíta príklad na matematike:

p. uč. Guteková: „Noel, vysvetlite, ako uvažujete.“

Fery: „To bude chvíľka ticha...“

Fery na slovenčine zle určil vetu.

p. uč. Čižmárová: „Fery, nemôžeš klamať!“

Fery: „Ta vidíte, že môžem.“

Na slovenčine:

p. uč. Čižmárová: „Ako by ste povedali iným frazeologizmom buchol kliniec po hlavičke?“

Dávid: „Si zabil!“

Adresa redakcie:

Čordákova 50, 040 23 Košice
quovadis@gkmke.sk
www.quovadis.gkmke.sk

Šéfredaktorka:

Barbora 'Barbi' Bariová, 1.A

Grafická úprava:

Šimon 'Jawor' Javornický, 2.A

Tomáš 'Bodny' Bodnár, 3.A

Zodpovedná p. uč.:

PaedDr. Helena Čizmarová

Redakčná rada:

Zuzana 'zu' Eperješiová, 4.A

Tatiana 'Tanču' Lörincová, 1.A

Zuzana 'Szalonka' Szalonová, 1.A

Prispievatelia:

CSILic. Rudolf Smoter

Jakub Mati, 3.B

Filip 'havran' Jakab, 4.A

Lenka 'Angy' Baricová, 2.A

Miroslava 'Mia' Zátorská, EX

Petra 'Bábovka' Timková, 4.A

Kristína 'Kik' Nováčková, 3.A

Kristína 'Kika' Juščáková, 3.B

Michal 'Žabiačik' Rovinský, EX

Kresby:

Tatiana 'Tanču' Lörincová, 1.A

**Časopis je financovaný
z komunitárnych
fondov Európskej únie.
EÚ nie je zodpovedná
za obsah časopisu.**

